

ISSN 2738-1323

СТУДЕНТСКИ ПАРЛАМЕНТ
ВШССОВ у Кикинди

СТУДЕНТСКА БАЈКА број 12 – 13

издање јул 2026.

«Студентска бајка»

Лист студената Високе школе струковних студија за образовање
васпитача у Кикинди
Број 12 - 13

Оснивач и издавач

ВШССОВ у Кикинди
Студентски парламент ВШССОВ у Кикинди
Светосавска 57, Кикинда

В.Д. директора и главни уредник

др Ангела Месарош Живков

Уредништво

Ина Магловски, председница Студентског парламента
Тања Бркљач, мастер
др Србислава Павлов

Лектор

Тања Бркљач, мастер

Редакција

др Миланка Маљковић
др Ана Вукобрат
Александар Митревски, мастер

Студентска редакција

Никола Сабљић
Татијана Барна
Кристина Божин

Дизајн и корица

Штампарија БИС Кикинда

Прелом и илустрација насловне стране

Штампарија БИС Кикинда

Ставови изнети у текстовима представљају искључиво
личне ставове аутора и не одражавају нужно ставове
редакције

ТВОЈА ПЛАВА

Никад ме боје нису болеле
Увек сам им се радовао
Све су ме боје волеле
Сем твоје плаве

Никад ме боје нису болеле
Увек су ме веселиле
Све су ми цртале осмех
Сем твоје плаве

Никада ме боје нису болеле
Штавише су ми давале снагу
Све су ми поправљале дане
Сем твоје плаве

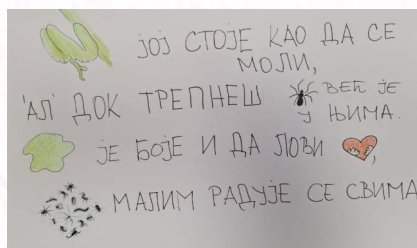
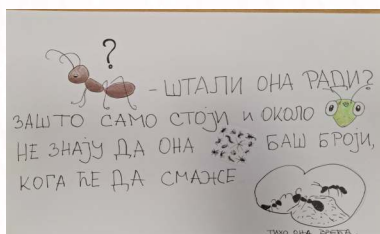
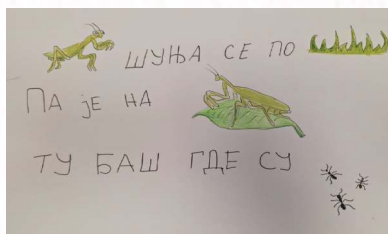
Никада ме боје нису болеле
Све док нису почеле да бледе
Све до једне боје
Сем твоје плаве

Никада ме боје нису болеле
Све до данашњег дана
Када су отишле све боје
Сем твоје плаве

Никола Халаи

Зелена богомољка

Зелена богомољка шуња се по трави,
Па је на лист стала ту баш где су мрави.
Питају се мрави – шта ли она ради?
Зашто само стоји и около гледа?
Не знају да она инсекте баш броји,
Кога ће да смаже тихо она вреба.
Руке јој стоје као да се моли,
Ал 'док трепнеш паук већ је у њима,
Зелене је боје и да лови воли,
Инсектима малим радује се свима.

Аутор песме: Јелена Петровић, васпитач, студент прве године мастер студија
Илустратор песме: Дуња Мрђа васпитач, студент прве године мастер студија
ПУ Зрењанин

Некада су бајке почињале речима „Било једном...“, а наша почиње тамо где се срећу логика машине и интуиција душе. Пред вама је мост између дигиталног ума и људског срца. АИ асистент је исплео мрежу стихова, а студенти су их претворили у мудрост коју ће сутра преносити деци. Јер, ма колико свет постао дигиталан, бајка оживљава само онда када је прича неко ко уме да воли.

Моје име је круна

Моје име је круна, али моја сенка је **мој алтер его**.
Свакога јутра свету показујем лице од **маске**,
док у тишини, дубоко у себи, чувам **себе**.
Највише се плашим да ће ме открити у тренутку **слабости**,
а заправо, једино тада сам заиста **ја**. (Лара Глушац)

Моје име је круна, али моја сенка је **хаос**.
Свакога јутра свету показујем лице од **анђела**,
док у тишини, дубоко у себи, чувам **тајне**.
Највише се плашим да ће ме открити у тренутку **слабости**,
а заправо, једино тада сам заиста **ја**.

Моје име је круна, али моја сенка је **бледа**.
Свакога јутра свету показујем лице од **туге**,
док у тишини, дубоко у себи, чувам **тајне**.
Највише се плашим да ће ме открити у тренутку **страха**,
а заправо, једино тада сам заиста **свесна**.

Моје име је круна, али моја сенка је тамна.
Свакога јутра свету показујем лице од среће,
док у тишини, дубоко у себи, чувам тугу.
Највише се плашим да ће ме открити у тренутку приче,
а заправо, једино тада сам заиста искрена.

Моје име је круна, али моја сенка је крупна.
Свакога јутра свету показујем лице од стакла,
док у тишини, дубоко у себи, чувам тајну.
Највише се плашим да ће ме открити у тренутку слабости,
а заправо, једино тада сам заиста слободна. (Богдана Зекић)

Носим у себи име

Носим у себи име које нисам испричала,
и приче које су пре мене постојале већ.
Сваки мој корак је ехо туђих жеља,
док градим свет на темељу њихових живота. (Тијана Киш)

Носим у себи име које нисам волела,
и приче које су пре мене биле.
Сваки мој корак је ехо туђих осећања,
док градим свет на темељу њихових идеја. (Вида Васић)

Носим у себи име које нисам ни сањала,
и приче које су пре мене биле неком испричане.
Сваки мој корак је ехо туђих живота,
док градим свет на темељу њихових савета. (Александра Чизмаш)

Носим у себи име које нисам **желела да кажем**,
и приче које су пре мене **могле да се десе**.

Сваки мој корак је ехо туђих **мисли**,
док градим свет на темељу њихових **очекивања**. (Тијана Михајлов)

Носим у себи име које нисам схватила,
и приче које су пре мене постојале.

Сваки мој корак је ехо туђих речи,
док градим свет на темељу њихових прича. (Ања Мајкић)

Носим у себи име које нисам ни **замишљала да ћу имати**,
и приче које су пре мене **причане**.

Сваки мој корак је ехо туђих **речи**,
док градим свет на темељу **њихових лажи**. (Катарина Живков)

Носим у себи име које нисам **одабрала**,
и приче које су пре мене постојале.

Сваки мој корак је ехо туђих **поступака**,
док градим свет на темељу њихових **очекивања**. (Мирјана Јанчић)

Носим у себи име које нисам **изговорила**,
и приче које су пре мене **маштали**.

Сваки мој корак је ехо туђих **мишљења**,
док градим свет на темељу њихових **пораза**. (Ивана Крстанов)

Носим у себи име које нисам **добила**,
и приче које су пре мене **испричане**.

Сваки мој корак је ехо туђих **генерација**,
док градим свет на темељу њихових **корака**. (Драгана Молнар)

Носим у себи име које нисам никоме **рекла**,
и приче које су пре мене **испричане**.
Сваки мој корак је ехо туђих **искустава**,
док градим свет на темељу њихових **успеха**. (Виолета Вујичић)

Моје „да“ другима је често „не“

Моје „ДА“ другима је често „НЕ“ мојем **унутрашњем гласу**.
Градим зидове тамо где би требало да буду **срушени**.
Данас бирам да не оправдам своје **поступке**,
јер мир који осећам вреди више од туђег **мира**.
Ја сам капетан брода који плови ка **будућности**. (Кристина Петров)

Моје „ДА“ другима је често „НЕ“ мојем **можда другима је вероватно**.
Градим зидове тамо где би требало да буду **цветови**.
Данас бирам да не оправдам своје **глупости**,
јер мир који осећам вреди више од туђег **новца**.
Ја сам капетан брода који плови ка бољој **будућности**. (Јована Мијатовић)

Моје „ДА“ другима је често „НЕ“ мојем **„НЕ“ је другима одбојно**.
Градим зидове тамо где би требало да буду **мостови**.
Данас бирам да не оправдам своје **расположење**,
јер мир који осећам вреди више од туђег **мишљења**.
Ја сам капетан брода који плови ка далеком **острву**. (Јелена Богосављевић)

Моје „ДА“ другима је често „НЕ“ мојем **„ДА“**.
Градим зидове тамо где би требало да буду **врата**.
Данас бирам да не оправдам своје **поступке**,
јер мир који осећам вреди више од туђег **мишљења**.
Ја сам капетан брода који плови ка мом **циљу**. (Бранислава Лалић)

Моје „ДА“ другима је често „НЕ“ мојем **карактеру**.
Градим зидове тамо где би требало да буду **стабилни**.
Данас бирам да не оправдам своје **поступке**,
јер мир који осећам вреди више од туђег **мишљења**.
Ја сам капетан брода који плови ка далекој **пустињи**. (Маријана Раду)

Жртва и тишина

Гледам у њихове дланове, грубе од **рада**,
док моји пишу причу о којој су **чули**.
Сваки мој успех је њихова **нада**,
тиха и нечујна, а вреднија од **злата**. (Оливера Витомиров)

Гледам у њихове дланове, грубе од **рада**,
док моји пишу причу о којој су **расли**.
Сваки мој успех је њихова **нада**,
тиха и нечујна, а вреднија од **басни**. (Јелена Петровић)

Гледам у њихове дланове, грубе од **рада**,
док моји пишу причу о којој су **снили**.
Сваки мој успех је њихова **снага**,
тиха и нечујна, а вреднија од **блага**. (Дарија Милошев, Драгана Јакшић)

Круг времена

Једном ћу и ја стајати на истом **месту**,
гледајући дете како тражи свој **мир**.
Тада ћу знати зашто су **тужни**,
И зашто су све моје туге **ту**. (Марија Илијев)

Једном ћу и ја стајати на истом **месту**,
гледајући дете како тражи свој **мир**.
Тада ћу знати зашто су **дошле**,
И зашто су све моје туге **прошле**. (Сузана Ђурић)

Једном ћу и ја стајати на истом месту,
гледајући дете како тражи свој мир.
Тада ћу знати зашто су тужни,
И зашто су све моје туге хир. (Злата Рашић)

Одрастање и дуг

Отићи значи понети кућу у себи,
И чувати пламен који никад не престаје.
Нисам им дужан новац ни душу,
Већ само да будем човек какав су желели. (Уна Гвозден)

Отићи значи понети кућу у срцу,
И чувати пламен који никад не гаси.
Нисам им дужан новац ни среће,
Већ само да будем човек какав су желели да будем. (Дуња Мрђа)

Отићи значи понети кућу у сећање,
И чувати пламен који никад не нестаје.
Нисам им дужан новац ни душу,
Већ само да будем човек какав су хтели. (групни рад)

Извор: https://stockcake.com/i/books-become-butterflies_1722088_1227025

Шашава трава

Мима чупа траву,
у њој нађе малу бубу Мару.

Буба Мара има куму Лару,
и заједно миришу покошену траву.

Ускрс на врата лупа,
Мима траву чупа.

Кувају се јаја плава, жута и зелена,
док је патка у рерни печена.

Напољу кока Зока гледа белу краву Дару,
која пасе зелену траву.

Сада се и коки Зоки, трава једе,
али се боји да јој јаје не озебе.

Јована Мијатовић

СВЕ ПОД КОНАЦ

Досезало људско око
Надугачко, нашироко,
Досезало којекуда,
Ал' не виде таквог чуда!

То што може да се нађе
У соби код малог Млађе,
Не би мог'о ни да сањаш,
Да довека одсад спаваш.

На вратима већ те чека
Триста чуда и препрека,
Не можеш ти тамо ући
К'о у свакој другој кући.

Прво мора да се склања
Све на врата што наслања,
Па тек онда, бочно само,
Могло би се стићи тамо.

А унутра шта те чека,
Па то је тек прича века,
Ситнарија на све стране,
Нема нога где да стане.

Он мачева седам има,
Па по соби млати њима,
Има разне аутиће,
Пет касица пуних сиће.

За доктора прибор има,
Сет алата да све штима,
Авионе има млазне,
Часописе, књиге разне.

И плишаног има миша,
Папириће од слаткиша,
Са дрвета грану стару,
Један ашов и гитару.

Има пушке и пиштоље,
И за кафу има шоље,
Жути трактор и кликере,
И мајмуна што се дере.

Лопти има девет само,
И кош један стоји тамо,
Има редом све патуљке,
И још разне човечуљке.

Жабу чува у фиоци,
Са лустера висе дроњци,
На столу му стара фарба,
А зид му је читав табла.

Било шта да уста смажу,
Он сачува амбалажу,
И све тако само множи,
Ништа не да да се сложи.

А тек неће ни да чује
Да се баце дрангулије,
Пре би дао свога деду,
Нег' сломљену стару креду.

Скоро беше, уторак је био,
Кад се Млаћа изгубио,
Ударили сви у свађу,
Нису могли да га нађу.

Пронашли га тек у среду,
Он заспао у нереду.

Сандра Милошевић

ИСКРЕНО СА ДЕДА МРАЗОМ

Хеј, хеј, Деда Мразе,
Рекли смо ти давно
Не скрећи са стазе!

Пакуј поклоне и
Пожури мили,
Јер ми смо веома добри били.

Слушали смо родитеље,
Ручкали смо храну здраву.
И за све си био у праву.

Важно је другарство,
Важно је бити добро дете,
А ми као да нисмо
Са ове планете.

Погрешимо понекад
Отимамо играчке,
Говоримо ружне речи,
Али време све лечи.

И шта још да ти кажемо,
најважније је,
Престали смо да лажемо!
Знаш деца имају право да греше,
И ти си био дете – давно беше...

А о теби Деда Мразе,
Све најлепше могу рећи,
Сјајан си јер верујеш
У „мале људе“,
А одрасли се чудом чуде...

Испуњаваш деци жеље
И дајеш нам свима наду,
Зато из мог детињства
Неће моћи да те украду.

Ја могу да ти обећам само једно,
А то је за мене вредно
Кад порастем и бриге ме се сете,
Остаћу ведро и насмејано дете!

Јованка Бајић

Детињство моје баке

Моја бака је рођена 1952. године, 27. децембра. Рођена је у кући од камена и дрвета високо под Грмечом, без струје и воде. Живела је и расла са родитељима, три брата и две сестре. Понекад је са сетом и горчином умела да прича о свом животу:

“Вама децо, који се разумете у технологију, може бити и смешно што ја у ствари и не знам кад сам тачно рођена. Тих послератних година била је велика сиротиња и немаштина. Није било аутомобила, а ни трактора. Мој отац је имао јака коњска кола, коње, вола и краве. Казивала ми је мајка да сам се родила око Аранђеловдана, што би значило око половине новембра. Није било ни календара да се забележи. Зиме на Грмечу су биле оштре, хладне, са много снега. Није се ишло у град често. Моје родно село се зове Поткалиње, одмах поред села Хашани. Можда сте чули за Хашане, у њему је рођен један од највећих писаца за децу Бранко Ћопић. Писао је једну дивну песму: “Мала моја из Босанске Крупе”.

И тако мој отац није без неке потребе ни силазио до Босанске Крупе па је једне прилике, кад је ишао својим послом у набавку алата за пољопривреду успут и мене пријавио код матичара.

Пријавио је да сам рођена 1952. године, али ми је мајка увек говорила да сам рођена 1953. године. Мој тата је побркао и месец и годину мог рођења, али је остало овако записано. Одрасла сам у кући пуној деце, сви једни другима до ушију. Отхранила нас је љевача (јело најсличније проји). Кукуруза је било, имали смо и воденицу па је увек било свежег кукурузног брашна да мајка направи љевачу. Често је на столу било и пасуља. Кувана храна да засити децу – мајци је била светиња. Кад се пробудимо ујутру до себе би допирао мирис свеже куваног млека. У мом родном крају се говорило: вареника.

Сигурно јер се млеко најпре кувало, варило, па отуд и назив. Сваког од нас је чекала ујутру шољу млека и велика чинија на столу са изломљеним комадићима љеваче. Бело брашно се није трошило често, па смо колачиће (данас кажем уштипке) јели неким посебним данима. Нисмо се свађали око кревета, сви смо спавали у једној соби, где ко стигне. Нисмо ни имали око чега да се свађамо јер је свега било ионако мало а родитељи су подједнако свима делили.

Често смо одећу наслеђивали од старијег брата или сестре. Мајка је држала чисто колико год је могла а одећу прала у кориту. Воду смо доносили из бунара поред куће. И сад осетим оштар укус и мирис те бистре, студене воде. О бунар је био окачен велики лимени лончић са дршком (звали смо га лима) па је углавном неко од браће захватао воду, сипао у кофе и доносио у кућу. Уочи великих празника прали су се чаршафи, столњаци, крпаре. Њих смо носили на оближњу речицу Јапру и тамо смо с мајком прали у реци. Веш се ударао пракљачом и испирао у брзацима реке. Сећам се да је после прања великог веша дуго мирисало на свежину, бистар поток...

Нисмо имали креме за руке па су нам прсти често били црвени, испуцале коже. Одласци у школу удаљену неколико километара били су авантура, у топлим данима и једино време које смо имали за дружење, игру, за симпатије. У зимским месецима смо морали ићи у групама – што због дубоког снега и леда, једни друге да помажемо ако ко страда, што због дивљих животиња. У брдима Грмеча било је медведа, вукова. Некад би се спуштали у села за време дугих зима и велике глади.

Сад кад размислим, не знам ни на шта да се жалим. Вероватно нисмо, то је било наша свакодневница. Знали смо да морамо чувати једни друге. У школи су било мешовита одељења. Било нас је различитих годишта у истом одељењу.

Учитељица је свако дете знала лично и свакоме се посветила на најбољи начин. Били смо углавном добра деца. А кад и да будемо лоши? Наша свакодневица је била испуњена многим обавезама, већину њих нисмо могли самостално да завршавамо, па смо били упућени једни на друге. Кад нешто морате да урадите са браћом, сестрама или школским друговима – онда не можете да радите једни другима лоше ствари. Ко ће вам помоћи ако изневерите друга или брата? Ипак, ситних смицалица, разних склапаница – било је у нашем детињству. Играли смо се чувајући овце или говеда. Простране ливаде, пашњаци и шуме били су наша игралишта. Играли смо се скривалице, певали... Често су у неким рупама у стаблима остављене цедуљице са првим љубавним писмима. То је било време кад се љубав није тако јавно показивала као данас. Ту су биле писане тајне, маштања. Договарали бисмо се кад ћемо се где наћи, срести. Наше велике букве су били наши чувари најскривенијих тајни, љубави, туга и радости.

Нисмо имали телефоне, имали смо наше шуме, наша стабла. Непогрешиво смо стизали где год треба. Нису нас ометали ни брзи потоци, ни труло грање под ногама, ни дрвене ограде преко којих смо знали да прескочимо боље, него ви децо данас преко козлића у школи. Чување оваца или говеда било је наше тзв. “слободно време”. Сестре и ја смо са собом носиле торбу од вуне ткану и шивену као ранац. Поред комада љеваче, унутра је било платно за вез, конци и игле. Училе смо да веземо па је временом наше неспретно боцкање платна прерасло у право умеће. Такве торбе које смо носили у школу и на ливади за овцама – такве торбе се данас држе у етно музејима. Чудим се децо, како неки говоре да је тешко то стварати: вез, плетење, ткање... Нама је то било свакодневица, уз то смо расли, помагали, то што смо створили то смо и користили.

За нас је то било сасвим нормално знати и умети израђивати такве предмете. Додуше, другог није ни било па за друго лакше нисмо ни знали.

Између мене и сестара било је увек пуно искрености. Знале смо све тајне једне од других. Делиле смо све и често смо знале да се задржимо на ливади да испричамо шта нас тишти, чему смо се обрадовале, шта смо планирале. Морало је тако. Како је велика соба у којој смо скупа спавали била заједничка није било могућности да се све баш јавно исприча. Браћа су имала своје мушке приче. Некад није било као сад, постојала су ипак нека правила да брата не чују баш све женске приче.

Колико је то добро или не, не знам – али знам да је љубав међу нама била увек присутна, да смо једни друге пазили и чували као очи у глави.

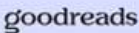
Кад би се десило да овце или говеда оду где не смеју, браћа су их очас посла враћали. Много тога што ви данас, децо, имате ми нисмо имали. Нисмо знали за боље. Имали смо једни друге, уз игру учили да радимо и стварамо. Били смо задовољни, весели, понекад стидљиви, често у туђим ципелама... Ипак оно што смо сви имали су румени образи, чврст сан и мирне снове.

Остарило се телом, заборавиле су се неке непријатне ситуације и догађаји. Моја три брата и једна сестра нису више са нама. Ипак, жива су сећања на разне дечије враголије, на топлу собу из које се до дуго у ноћ чује наш дечији шапат, смех... Живо је моје детињство, моји безбрижни дани и моја сећања греју моје остарело срце.

Богдана Зекић

Према идеји коју је с љубитељима књижевности широм света ове године поделио сајт *Goodreads*, студенти су се у оквиру наставе из предмета Стручни енглески језик окушали у писању кратких божићних прича.

Задатак и најуспешније приче прочитајте у наставку.

Create your own holiday book plot!

As [birth date], I returned to my small town for the holidays,
[your holiday treat], and fell in love with [birth month]!

 Birth Date:

1-3: a recovering perfectionist	17-19: a famous ballet prodigy
4-6: an aspiring romance novelist	20-22: a jaded toy designer
7-9: a holiday-obsessed influencer	23-25: a witty news anchor
10-13: a quirky circus cat trainer	26-28: a corporate workaholic
14-16: a maxed-out event planner	29-31: a food photographer

Choose any Holiday Treat!

Sugar Cookies: inherited the magical bakery Hot Cocoa: became the mall Santa Gingerbread: went viral for my holiday lights Candy Cane: won the ice sculpture contest	Eggnog: saved the Christmas tree farm Peppermint: got stuck in a window display Stollen: found a charmed recipe book Cider: won the gift-wrapping competition Mulled Wine: crashed the wrong party Panettone: feuded with an elf
---	---

 Birth Month:

Jan: a sugar confectionist Feb: a brooding tree farmer Mar: a genius wood carver Apr: a holiday movie stunt artist May: a worldly snow globe maker Jun: a competitive caroler	Jul: a champion cookie baker Aug: a dazzling reindeer veterinarian Sep: a meticulous gift curator Oct: a plaid-wearing innkeeper Nov: a gifted holiday lights artist Dec: a festive food critic
--	--

As a food photographer, I returned to my small town for the holidays, discovered that hot cocoa had become the heart of the season, and fell in love with a dazzling dessert vegetarian.

As a food photographer, I returned to my small town for the holidays with mixed emotions tucked somewhere between my camera lenses and winter scarves. I spent ten years moving between different cities to find ideal lighting conditions while I took pictures of restaurant dishes and magazine spreads in elegant dining spaces. My entire existence had transformed into a carefully managed space where everything required scheduling and time-based assessment. The train approached the station which I recognized so I experienced a release of tension within my body. The town maintained its typical appearance of being small and peaceful while being completely covered by early snow yet I felt it held a hidden surprise for me.

The platform welcomed me with pine tree fragrances combined with the odor of chimney smoke. The main street displayed Christmas lights which displayed their typical unsteady blinking pattern. I passed by the structures which stored memories from my childhood days and my first love experiences and my abandoned aspirations. I chose to depart from this location because I thought its limited size would prevent me from achieving my ambitious goals and its sluggish pace would prevent me from exploring international destinations. The act of returning home brought back memories which I had hidden because I was ashamed about my collection of old photographs.

My parents' house stood at the edge of town, unchanged except for the wreath on the door. The inside space welcomed me right away through its combination of heating system and the comforting atmosphere which included the sounds of family members and the smells of home and the established daily patterns.

My mother gave me a mug while I was still in the process of unpacking my things. It was hot cocoa, rich and steaming, topped with a cloud of whipped cream.

I used my fingers to hold the mug while I consumed the liquid at a slow pace. The cocoa flavor exceeded my expectations because it delivered a comforting taste which was less sweet than I had anticipated. The heat from my hands spread through my body to create a feeling of stability which I deeply experienced. The holiday drink I drank at that instant would later become the main focus of my entire vacation.

I spent the following day exploring the town while carrying my camera as a habit although I did not need it for professional purposes. The ground beneath my feet produced a crunching sound while shopkeepers used their brooms to clean their entrance areas. Hot cocoa appeared throughout the entire area right from the start. The chalkboard signs located outside businesses displayed "Christmas Cocoa Specials" while the store windows displayed big snowflake designs on mugs which attracted customers who brought thermoses while they strolled through the street to share hot beverages with others.

I entered the historic bakery which stood on the corner of the street because it used to offer only unappetizing dry baked goods and unremarkable bread. The interior area presented an entirely new world which people could only experience through their visual perception. The shelves displayed various plant-based desserts which included almond milk chocolate tarts and hazelnut truffles and vegan gingerbread and cakes with berry and cocoa powder toppings. My former classmate Luka stood behind the counter looking completely different from his past self.

"You came back," he said, smiling warmly. "Perfect timing."

The town experienced a gradual yet unnoticeable change throughout the last year according to his account. The local residents selected plant-based desserts because they wanted to promote sustainable living and wellness while they discovered different food options. Hot cocoa which used oat or almond milk had evolved into a seasonal tradition which people used to share with others.

My photographer's eye started working automatically when he began to speak. The entire area with its diverse textures and colors and its inviting heat needed to be recorded. I picked up my camera to start taking pictures because I wanted to capture the moment for my own sake. Photography introduced me to a playful experience which I had not felt since the previous few years.

Hot cocoa became my only companion during the following days. I drank this beverage during my morning time while I watched snowflakes from my childhood bedroom window. The taste of each cup differed from others because they received different flavorings which included cinnamon and orange peel and chili but they all shared the same comforting quality.

I participated in the town event known as "The Cocoa Walk" which brought together local businesses to present their special hot cocoa creations. People from different groups walked side by side while they carried their mugs and shared both their greetings and their suggestions for places to visit. I took pictures of hands holding cups while steam ascended from the hot drinks into the freezing environment and I captured children with chocolate mustaches and senior citizens who spent time together in silence.

It struck me then how different this was from my usual work. I took pictures of flawless scenes during my time spent in the urban area. The town's developing culture became more interesting to me as time went by.

The participants at dessert workshops learned to make plant-based desserts while they enjoyed their errors and celebrated their small culinary successes. I discovered new knowledge about ingredients and ethics and creative approaches. The dazzling dessert vegetarian approach brought forth imagination instead of creating dietary limitations.

Luka asked me to help with a small Christmas Eve exhibition during one evening. He suggested showcasing my photographs alongside the desserts, creating a visual story of the town's transformation. I remained uncertain about the choice at first. I had always separated my professional life from my personal one. But something about this felt right.

We dedicated our evening hours to work on organizing printed materials and testing our dessert creations until late at night. The group members maintained a natural dialogue which moved between their past experiences and their upcoming aspirations. I realized that while I had been busy capturing the world, I had avoided letting myself belong anywhere.

The arrival of Christmas Eve brought both new snowfall and radiant sunlight to the world. The bakery interior displayed a warm atmosphere which combined with the sounds of laughter and the pleasant aroma of cocoa. My photographs which I had placed along the walls presented a narrative about mugs and people who shared happy times together. People stopped to recognize themselves in the scene which brought them happiness.

I kept my mug in my hand as my body started to feel a calm sense of understanding. The town which used to be too limited for my aspirations had developed into new areas which I failed to recognize. And perhaps I had changed too.

The evening brought snowfall which created a peaceful atmosphere while people's voices merged into a soft musical sound which made me understand I had developed romantic feelings for the dessert creations and the cocoa and the establishment and the act of making something important. My work as a food photographer helped me develop the ability to identify attractive elements which exist in all things I see. The experience here showed me the importance of that moment.

I joined Luka outside the house at midnight to share our remaining hot cocoa drinks. The snow surface reflected the town lights which produced a gentle yet unsteady illumination.

"Are you staying?" he asked quietly.

I surveyed the location which now seemed to me like a space that I had outgrown.

"Yes," I said. "At least for a while."

I experienced my first year of complete contentment because I did not feel any sense of missing out on anything.

Jelena Bogosavljev

A HOLIDAY IN PINEBROOK

As a witty news anchor, I returned to my small town for the holidays, became the mall Santa, and fell in love with a champion cookie baker. I hadn't planned any of it. The return, the red suit, or the way flour-dusted laughter would sneak past my carefully practiced on-camera calm and lodged itself somewhere permanent in my chest. I had planned, instead, to breeze into Pinebrook for a few days, collect some hometown charm for a holiday segment, eat my aunt's cinnamon rolls, and escape back to the city before anyone could ask me why I'd left or when I was coming back for good.

Pinebrook, population just under twelve thousand, was the kind of town that still hung garlands across Main Street and argued about whether the tree lighting should happen before or after the high school band played. It smelled like wood smoke in December, and the snow fell with a patience the city never had. I told myself I was immune to nostalgia. I told myself a lot of things.

The assignment from the network was vague: "Human interest. Holiday angle. Keep it light." My producer suggested I film a piece about small-town Christmas traditions. I suggested she send literally anyone else. She laughed and booked my ticket.

Pinebrook Plaza was less a mall and more a collection of stubbornly surviving stores orbiting a food court that pretended pretzels were a meal. Still, it mattered. The Santa mattered. Kids lined up. Parents took pictures. Donations were raised for the local shelter. The trouble started when the mall Santa quit. When the original Santa, Mr. Delaney, who'd been doing it for twenty years, slipped on ice and broke his wrist, panic rippled through the plaza like a dropped tray in a cafeteria.

. I was there filming b-roll of twinkling lights when the manager recognized me. "You're that anchor," she said, squinting as if my face were a puzzle. "You grew up here, didn't you?"

I should have lied.

One thing led to another. I made a joke about how I'd always wanted to try method acting. Before I knew it, someone found a suit, and another person produced a beard that smelled faintly of peppermint and storage. Before I could call my producer to ask how badly this would ruin my credibility, a child tugged on my sleeve and asked if I knew whether reindeer preferred apples or carrots.

That was how I became Santa.

The first day was chaos. I kept slipping into my anchor voice, asking kids clarifying questions as if they were sources. I told one very serious six-year-old boy that his desire for a puppy would need to be verified by parental permission. The parents laughed. The kids mostly didn't mind. There was something disarming about the ridiculousness of it all. I was hidden behind a beard and a role, and for the first time in years, I wasn't being watched for a chyron mistake or a badly timed eyebrow raise.

On the second day, I met her.

She arrived with a tray balanced on one hip, snow sticking to her boots and a red scarf wrapped twice around her neck. The scent reached me before she did, vanilla, butter, and something warm that felt like memory. She set the tray on a folding table near my chair, uncovered it, and suddenly the air seemed to hush.

"Cookies for Santa," she said, smiling at me like we were sharing a secret. "And for the elves." "I don't have elves," I said.

She glanced around. "You do now." She pointed to the volunteer teenagers in green hats. They waved.

Her name was Clara Whitfield, and everyone seemed to know it already. "Champion cookie baker," one of the volunteers whispered reverently.

. “She won the state fair three years running.”

Clara shrugged off the praise like it was an old coat. “It’s just baking,” she said, though her eyes sparkled when a child took a bite and let out a delighted gasp.

I took a cookie. It was perfect. Crisp at the edges, soft in the middle, spiced just enough to be interesting without showing off. I forgot my lines. I forgot I was Santa. I forgot the camera that had followed me here.

“These are dangerous,” I said.

She laughed, and the sound felt like a bell rung just for me.

She came back every day after that, always bringing cookies and sometimes sharing stories. She ran a small bakery on Maple Street, which had once been her grandmother’s home. She’d stayed when others left, inherited the business when her grandmother passed, and turned it into a place people gathered not just for sugar but for comfort. She spoke with her hands, and listened as if every word mattered.

Between children asking for trains and dolls, I found myself watching the clock, waiting for the moment she’d appear with flour on her sleeve or a new recipe to try. I learned that she hated peppermint but loved cardamom, that she believed cookies could tell you a lot about a person, that she judged towns by how they treated their libraries.

I told her I was home for a story. I didn’t tell her how tired I was, how the city had begun to feel like a set I couldn’t leave, how my own voice sometimes sounded foreign to me.

The piece I was supposed to film started to change. Instead of sweeping shots and clever narration, it became something quieter. I interviewed shop owners. I filmed the tree lighting. I asked Clara if I could feature her bakery. She said yes, but only if I promised not to make it “one of those sappy things.”

“I’m allergic to sap,” she warned.

"I'm a professional," I said seriously, my beard moving with the motion. One evening, after the mall closed and the kids had gone home with sticky fingers and shining eyes, Clara lingered. She handed me a cookie wrapped in wax paper. "For later," she said. "In case you get hungry being magical."

I hesitated. The suit felt heavier then. "I'm not really Santa," I said. She tilted her head. "I know."

"How?"

"You ask too many follow-up questions," she said gently. "And you hold yourself like someone used to bright lights."

I laughed relieved, and oddly sad. "I'm a news anchor."

"I know that too," she said. "My mom watches you every night."

The snow outside grew thicker, the kind that softened sound. We talked until the janitor flicked the lights. She walked with me to my car, our breaths fogging the air, and for a moment neither of us moved to open the doors.

"Would you like to come by the bakery tomorrow?" she asked. "I could use a taste-tester."

"I'm excellent at tasting," I said. "It's a marketable skill."

*

The bakery was warm and alive, even early. Bread was rising, ovens were humming, and Clara moved through the space as if it were part of her. She put me to work rolling dough and laughed when I tried to make a joke about investigative baking. Clara taught me how to knead dough properly, guiding my fingers and correcting my pressure. My hands were clumsy, but I was meticulous, careful to follow her directions exactly, and she didn't scold me. Instead, she laughed and said "Be gentle", guiding my hands. "It's not a breaking news situation."

We talked about everything and nothing. About why she stayed. About why I left. About the stories we tell ourselves to justify both. The camera stayed off. The suit hung unused. I was just a person with flour on my sweater and a feeling I didn't know what to do with.

The town's Christmas festival arrived with ringing bells and cider, and a sky so clear it felt intentional. I wasn't Santa that night, Mr. Delaney had returned, wrist in a cast, looking victorious. I stood in the crowd instead, hands wrapped around a paper cup, watching Clara give out cookies to strangers as if they were gifts she didn't expect in return.

When the fireworks started, modestly and charmingly lighting up the small town, she found me. "So," she said, "what's the verdict? Does Pinebrook measure up?"

I thought of the city lights, the studio, the way my life fit neatly into segments. I thought of this moment, imperfect but complete.

"I think it's newsworthy," I said. "But I might be biased."

She smiled, and for a second, the future felt like something I could choose instead of something that happened to me.

We fell into a quiet companionship over the next few days. I would arrive early, long before the shop opened, and she would hand me a steaming cup of cocoa or a plate of half-baked cookies to nibble on. Sometimes we didn't speak at all, the bakery hummed around us, ovens ticking, flour dust dancing in the morning sun like little snowflakes, and I felt like I could finally exhale.

"You've got that look in your eyes," she said, breaking the silence. "Like you're seeing something that's only yours to see."

"I'm seeing a bakery in a small town that actually makes me... pause," I admitted. I hesitated, then added, "That's rare for me."

Clara tilted her head and raised one eyebrow, a gesture that had always made me feel like I was under friendly interrogation. "Pause can be dangerous," she said, "especially for someone who talks for a living." I laughed. "I'll take my chances."

*

One afternoon, as I was rolling dough under her watchful gaze, I realized something strange, I wasn't thinking about the network, about ratings, about whether this segment would make me look clever. I was thinking about how Clara laughed when a child accidentally knocked over a tray of cupcakes, how she calmly righted each one with a smile, and how she looked when she wasn't smiling, like she was listening to the world and taking notes, even if no one else noticed.

"You ever think about leaving?" I asked her suddenly, dough sticking to my hands, flour smudged on my nose.

Clara glanced at me, her eyes narrowing slightly. "Every day," she said. "But then I remember why I stayed. This town... these people... it's messy, but it's mine. And I think if I left, I'd miss more than I'd gain."

I nodded, thinking about my own city life, the precise, controlled chaos of live broadcasts, the nonstop buzz of cameras and bright lights, the constant expectation to be witty, polished, and untouchable. Here, everything was slower, messier, less perfect, but more genuine.

The more time I spent in Pinebrook, the more I began to notice the details I had overlooked as a child, the way frost etched delicate patterns on the windows of the old library, how the local butcher always waved at strangers with the same warm familiarity he reserved for his longtime customers, and the tiny engraved names on the benches in the town park, memorials left by generations past. The town wasn't perfect, it had its cracked sidewalks and chipped paint, but it had a heartbeat that I hadn't realized I'd been missing.

One evening, a week before Christmas, Clara invited me to help decorate the bakery.

We strung garlands, hung little ornaments, and dusted the counters with powdered sugar that looked like fresh snow. At one point, our hands brushed as we reached for the same cookie cutter, and I felt a jolt of electricity, silly, unmistakable, and undeniable.

"You know," she said, laughing when I coughed nervously, "I've seen grown adults turn into blubbering kids over gingerbread."

I smiled, trying to play it cool. "And here I thought I was immune."

"You're not," she said, her eyes sparkling with amusement. "No one is."

*

Day before Christmas Eve, the bakery had transformed into a small winter wonderland. Twinkling lights reflected off jars of jam, the smell of cookies and bread mingled with pine from the garlands, and the tiny oven in the corner glowed like a hearth. Clara had even convinced a few local kids to help, turning the place into a chaotic, joyful mess. I found myself laughing more freely than I had in years, dusting sugar over cookies and occasionally sneaking bites. I helped Clara set out the cookies for the few last stragglers who wandered into the shop. By the time we finished, the snow had stopped falling, leaving a pristine white layer over the town. Night had already fallen, we took a break and stood outside, watching the stars scatter across the sky. Pinebrook was quiet, wrapped in a blanket of snow, and the only sounds were the crunch of our boots and the faint hum of distant cars.

"You think the city would notice if I stayed?" I asked, half-joking.

Clara looked at me, eyes thoughtful. "The city doesn't notice a lot of things. But people notice who they spend time with."

I didn't respond immediately. Her words hung in the crisp night air, soft yet heavy. I thought about the networks, the deadlines, the lights, and compared them to this moment, unhurried, imperfect, and warm.

"I'm not sure I'd notice either," I admitted.

We lingered there for a while, saying nothing, sharing something between us that didn't need words.

*

On Christmas Eve, my producer called. The piece was a hit. They wanted me back early. There was talk of a promotion. I stared at the bakery window across the street, at Clara inside, dusting sugar over something delicate.

I told my producer I needed more time to rest.

That night, I walked through Pinebrook, past the places that had made me, past the house I grew up in with its familiar creak. I realized that being witty on air had been a shield, a way to keep from caring too much. Here, caring was unavoidable.

*

Christmas morning arrived in the quietest way possible. Snow fell like a decision. I woke to the soft glow of the bakery lights through the window, pulled on my coat, and stepped outside. The streets were empty, the snow untouched, and the air smelled of cold and possibility. I went straight to the bakery. Clara was there, already moving with practiced ease, her hands dusted with flour.

"Morning," she said softly, without looking up.

"Morning," I replied, smiling despite myself. "Big day ahead?"

"Always," she said, finally glancing at me, her eyes crinkling at the corners. "You ready?"

For a moment, I wasn't sure what I was ready for. The city, my career, the life I had carefully curated? Or this, messy, sweet, real, and completely unplanned.

"I think I'm ready for this," I said. "Whatever this is."

She handed me a tray of cookies, warm and perfectly shaped. "Then let's get to work."

We spent the morning handing out cookies to neighbors who stopped by to say hello. There was no camera, no deadline, no expectation. Just us, and the people of Pinebrook, and a town wrapped in the quiet magic of snow and holiday cheer.

Somewhere between the scent of cinnamon rolls and laughter at the antics of a mischievous dog that wandered into the bakery, I realized something important, I didn't have to choose between being the witty news anchor and being present. I could be both, but only if I remembered what mattered most, the small, fleeting moments that make life feel like more than a broadcast.

When the last customer left, Clara and I sat in the quiet shop, exhausted but content. I looked around the tiny bakery, at the jars of jam and trays of cookies, at the little town that had become home for a few days, and felt a peace I hadn't known in years.

"You know," I said, breaking the silence, "I think this story... maybe it's bigger than I thought."

Clara smiled. "Stories have a way of surprising us, don't they?"

"Yes," I said, taking a bite of a cookie, "they do."

We lingered there for a while, talking quietly, laughing softly, and sometimes saying nothing at all. Outside, the snow began falling again, thick and gentle, covering Pinebrook in a layer of possibility.

And when I finally left the bakery that noon, a tray of cookies tucked safely under my arm as a gift from Clara, I realized I wasn't leaving the story behind. I was taking it with me, carefully, deliberately, and with a new understanding of what it meant to be truly present.

The city awaited, with its bright lights and endless deadlines, but I felt different. I had discovered something in Pinebrook that no studio, no broadcast, no clever report could ever capture, the quiet, disarming magic of ordinary life, and the people who make it extraordinary.

*

When I stepped inside my aunt`s house, she was already waiting impatiently, along with my cousin and his family. „Come on, come on, the soup is almost cold,“ my aunt said, hurrying me toward the table. My aunt, who had raised me, after my parents passed away, had always taken care of me, perhaps even more than she did of her own son.

“I thought you'd arrive much earlier, but it seems that bakery is far too interesting,” she teased, and I nearly turned red.

My cousin and his wife laughed, careful not to tease me too much. My cousin simply added, “Maybe we'll be seeing you more often than before,” and everyone agreed that it would be very nice indeed.

*

The days after Christmas were quieter than those leading up to it, but Pinebrook didn't slow down completely. The snow lingered, softening the streets and muffling the usual creaks and groans of a town still waking through winter.

I found myself returning to the bakery almost daily. I told myself I was simply being thorough, but the truth was simpler and harder to admit, I didn't want to leave.

The bakery was filled with the warm scent of cinnamon and yeast, a scent that seemed to settle into my memory as though it had always belonged there.

Clara had developed a morning routine that I quickly fell into. By seven o'clock, the ovens were warm, bread was rising, and the scent of cinnamon rolls and vanilla filled every corner of the small space. I'd enter, shaking snow off my coat, and she'd already be bustling around, hands dusted with flour, apron tied haphazardly, hair pulled back in a loose bun.

There was a rhythm to her movements, a calm confidence that transformed even the simplest tasks, dusting sugar, kneading dough, rolling out cookies into something sacred.

"Good morning, Santa," she'd say, teasing me.

"Morning, cookie queen," I'd reply, knowing she would roll her eyes but secretly appreciating the title.

She showed me how to make perfect sugar cookies, demonstrating the subtle wrist motion for cutting out shapes without tearing the dough. She let me try, and inevitably, some came out a little jagged or misshapen. I expected her to frown or sigh, but she smiled. "Character," she said. "Imperfections make them memorable."

I began noticing the regulars at the bakery. There was Mrs. Langley, who always arrived at nine sharp, her small dog following her, and bought two lemon tarts and a cinnamon roll for her neighbor, who was too frail to leave her house. There was Tommy, a boy of seven with a mischievous grin, who came for chocolate chip cookies but couldn't resist asking for sprinkles on every single one. And there was Mr. Abbott, the retired schoolteacher, who would sit quietly in the corner, sipping coffee and reading the newspaper, occasionally offering a thoughtful nod when a cookie was particularly well-made.

I watched Clara with these people and realized something extraordinary: she remembered everything about them. Their favorite flavors, their birthdays, even stories they had shared years ago. She didn't just serve them cookies, she served them attention and care. And in a strange, subtle way, I found myself doing the same. I started to remember details about the children, the neighbors, even the smallest habits of the townspeople, noticing the little quirks that made Pinebrook feel alive.

One morning, Clara handed me a tray of cinnamon rolls, just out of the oven. Steam curled from the icing like tiny ghosts rising from the pastries.

"Try one," she said, holding it out. "But don't eat it all before the shop opens."

I bit into it, and for a moment, I closed my eyes, letting the warmth, the sweetness, and the spice settle into me. "This... this is dangerous," I said, smiling.

She laughed, that same bell-like laugh that had become my favorite sound. "You keep saying that. Dangerous for whom?"

"For me," I admitted. "I might never want to leave."

Her smile softened. "Maybe that's not such a bad thing."

It wasn't just baking that kept me there. We'd spend afternoons together cleaning up the shop, moving jars of jam, and dusting the shelves, and I realized that these small tasks, the repetitive, quiet work, kept me anchored. In the city, everything was fast, calculated, controlled. Here, there was rhythm and patience. Here, mistakes were part of the process, not a failure to be displayed for everyone to see.

One afternoon, a little girl named Lily wandered into the bakery with her mother. She stared at the cookies with wide, innocent eyes. "Can I help?" she asked shyly.

Clara looked at me and winked. "Of course."

I knelt down beside her and guided her hands as she rolled dough for star-shaped cookies. "Careful with the flour," I said. "It gets everywhere."

Lily giggled as she accidentally sent a cloud of flour into the air, coating both of us. Clara laughed from across the counter, capturing the moment on her phone.

"That's perfect," she said. "The flour makes them magical."

Watching Lily and Clara, I felt a warmth in my chest I hadn't known I'd been missing. I remembered my own childhood, the holidays at home with my mother, the small, sweet rituals that had defined who I was. Here, in Pinebrook, I was rediscovering all of that, layered with something new and unexpected.

One day, as we were cleaning up after a particularly busy morning, Clara paused and looked at me seriously. "Do you ever think about what it would be like to live somewhere like this? Not just visit, but actually be part of it?"

I hesitated. The thought had crossed my mind, of course, but I had always pushed it away. "I don't know," I said honestly. "This place is... easy. Comfortable. But it's also... isolating."

She nodded. "I know. But comfort isn't always what we need. Sometimes, we need to be challenged, to feel something real."

Her words lingered with me long after that day. I started to notice things I hadn't before, the way the snow clung to the rooftops of the old town hall, the way the light in the library windows flickered in the afternoon, the way the bakeries, cafes, and small shops all seemed to exist in a delicate balance that made life slower, richer, and more connected.

One evening, after closing the bakery, we walked through the snow-covered streets. The town square was quiet, the Christmas lights reflected in the icy surfaces of the fountains, and the air smelled of snow and pine.

"You could stay, you know," Clara said softly, not looking at me but at the glowing storefronts around us.

"I could," I said, "but the city... the studio..." My voice trailed off.

She stopped walking and turned to me, eyes bright in the lamplight.

"Then why don't you?"

I didn't have an answer. Or maybe I had too many. The thought of leaving Pinebrook, leaving her, left a hollow ache in my chest that I hadn't felt in years.

The next day was filled with small, ordinary miracles, helping Mrs. Langley carry her cookies home, laughing as Tommy tried to decorate a cookie with so much icing it collapsed under its own weight, listening to Mr. Abbott tell stories from his school days while we baked.

I realized that these moments, tiny and fleeting, were more meaningful than any segment I had ever filmed, any awards I had ever won.

We spent the day baking, laughing, serving neighbors, and sharing stories. The bakery was alive with the warmth of people who cared about each other, and for the first time in years, I felt like I belonged.

I smiled, feeling something shift inside me. The city, my career, my old life, they were still there, but for the first time, I didn't feel trapped. I had a choice. And maybe, just maybe, I knew what that choice would be.

The days passed in a gentle rhythm, each one folding into the next. I helped Clara organize her recipes, learned the secret to her perfect chocolate chip cookies, and even attempted to decorate a gingerbread house, though mine collapsed spectacularly under its own weight. She laughed at my efforts, but she didn't scold me. She encouraged me, and in doing so, I began to encourage myself.

Once more, I started noticing the town in ways I hadn't before. The way the snow settled on the church steeple, the tiny lights blinking in the windows of homes as families celebrated together, the laughter of children playing in the town square. Pinebrook felt like a living, breathing organism, and I was part of it.

One evening, as we closed up the bakery and the last of the lights flickered off, Clara turned to me and smiled. "You've changed," she said softly.

"I think you have too," I replied.

"No," she said, shaking her head. "I've always been like this. You've just finally noticed."

I laughed, but there was truth in her words. I had finally noticed, not just Clara, not just the bakery, not just the town, but the way life could be lived slowly, fully, and with attention to the smallest details.

By the time the new year approached, I had made a decision. I would return to the city, yes, but I would also return here. Pinebrook had shown me something I hadn't realized I was missing: connection, warmth, and the courage to care deeply.

On New Year's Eve, Clara and I stood outside the bakery, watching the town celebrate quietly. The snow sparkled under the streetlights, and the air smelled of pine and possibility.

And as the clock struck midnight, I realized that I didn't just love Pinebrook. I loved being a part of it, and I loved Clara, who had shown me how to live again.

We stood side by side, close enough to feel the warmth of each other's presence, yet still carrying the careful distance of people who were only just beginning to understand one another.

„Happy New Year!“ she said. Our eyes met, curious, slightly unsure, as if seeking permission. Our lips met, gently and briefly.

„Do you think next year will be the same?“, I asked.

She smiled. „I don't know. But I hope it's even better.“

I knew one thing for certain. This wasn't just a holiday story. It was a story about coming home, about finding warmth in unexpected places, about having the courage to pause and notice the little things. About falling in love, not just with a person, but with a town, with tradition, with life itself. I had returned for a story, but I had found a home, a rhythm, and a life I hadn't known I could have. And in that moment, under the soft glow of streetlights and the gentle hush of falling snow, I knew that whatever came next, I would face it with open hands, a full heart, and, if I was lucky, the woman who had taught me how to care again.

Svetlana Miodragović

HOLIDAY LIGHTS OF HOME

As a famous ballet prodigy, I returned to my small town for the holidays, hot cocoa warming my hands, and fell in love with being a gifted holiday lights artist.

For most of my life, the world had known me as a dancer. Ballet shaped my childhood, my teenage years, and my adulthood. From the moment I learned to stand on my toes, I learned discipline, silence, pain, and beauty. While other children spent their afternoons playing freely, I spent mine in rehearsal rooms, counting steps, repeating movements, and learning how to turn exhaustion into elegance. Ballet taught me how to control my body, but it also taught me how to hide weakness behind a smile. Stages became my second home, and applause replaced ordinary conversations. I traveled from city to city, from country to country, carrying costumes, routines, and expectations with me. Each performance demanded perfection. Each mistake felt unforgivable. I lived for the moment when the curtain rose and the lights blinded me just enough to forget everything else. Yet, no matter how far I went, the image of my small hometown remained quietly tucked away in my memory, waiting for the right moment to resurface. That moment came unexpectedly. An injury forced me to pause my career just before the holiday season. It happened during a rehearsal that felt no different from hundreds before it. One wrong landing, one sharp pain, and suddenly everything stopped. Doctors advised rest, patience, and time off. My manager suggested that I return home for a while, "just until things settle." At first, the idea felt like failure. Going back seemed like admitting defeat, as if the world I had built was slipping through my fingers. Still, with a heavy heart and a packed suitcase, I boarded the train that led me back to the place where everything had begun. As the landscape changed outside the window, I felt a strange mix of fear and relief.

I was returning not only to my hometown, but to a version of myself I had long ignored. The town greeted me with snow-covered rooftops and familiar streets that looked smaller than I remembered. Time seemed to move more slowly here, as if the world had agreed to pause. People greeted one another by name, shop owners waved from behind their counters, and lights flickered softly in windows. The scent of cinnamon, pine, and fresh bread filled the air, reminding me of winters long past. My childhood home stood patiently at the end of the street, unchanged and welcoming. Its windows glowed warmly, and for a moment I simply stood outside, breathing in the silence. As I stepped inside, memories rushed toward me—late-night rehearsals in the living room, my parents clapping quietly so as not to disturb the neighbors, my mother sewing costumes at the kitchen table, and my first pair of ballet shoes resting on a shelf like a forgotten treasure. The days that followed felt unfamiliar. Without rehearsals and strict schedules, time stretched endlessly. I walked through town, visited places I had once known by heart, and slowly began noticing details I had missed for years. In an attempt to escape my thoughts, I wandered through town one afternoon and stumbled upon the local shopping mall. It was modest, slightly outdated, but full of life. A sign in the window caught my attention: *Seasonal Help Wanted*.

Without overthinking it, I stepped inside. To my surprise, the manager offered me a temporary job almost immediately. We talked briefly, laughed about my unusual background, and by the end of the conversation, I found myself agreeing to become the mall Santa. At first, the idea seemed ridiculous—a ballet dancer dressed as Santa Claus, hidden behind a fake beard and red suit. Yet, on my first day, something unexpected happened. Children lined up with excitement in their eyes, holding letters, drawings, and carefully whispered wishes. Sitting in that oversized chair, listening to their dreams, I felt a warmth I had never experienced on stage.

There were no critics, no judges, and no expectations of perfection—only honest joy. Children spoke freely, believing completely in magic. Parents watched from a distance, smiling softly, often more moved than their children. Between shifts, I drank endless cups of hot cocoa, letting its sweetness calm me and slow my racing thoughts.

Slowly, I realized that I was healing—not only physically, but emotionally as well. The injury that once felt like an ending began to feel like a beginning. For the first time in years, I felt useful without being perfect. In the evenings, I walked through the town, noticing how modest the holiday decorations were. A few strings of lights hung from lampposts, some flickering unevenly. The town was beautiful, but tired, as if it had forgotten how to celebrate itself. One night, inspired by the rhythm of my old dance routines, I began sketching designs for light displays—arches over sidewalks, glowing stars above doorways, and patterns that moved like choreography frozen in light. Each sketch felt familiar, almost like writing choreography on paper. Instead of bodies, I worked with light. Instead of music, I followed instinct. With permission from the town council and help from neighbors, I began transforming those sketches into reality. People volunteered eagerly—bringing ladders, extension cords, and stories from their own pasts. What started as a small project soon grew into something magical. Families gathered to watch the lights turn on each evening. Children ran beneath glowing arches, couples walked hand in hand, and elderly neighbors watched from their windows, their faces illuminated by color. Laughter echoed through the streets, and people who had barely spoken before now worked side by side, untangling wires and sharing memories. As a gifted holiday lights artist, I discovered a new way to express myself. Each installation felt like a performance, and each glowing street became a stage.

The lights danced without music, telling stories without words. For the first time, I created something that did not demand perfection—only heart and intention. My role as the mall Santa became just as meaningful. Children returned, recognizing my voice and sharing updates on their wishes. Some dreams were small, others impossibly big. A few children asked not for toys, but for peace, health, or togetherness. Those moments stayed with me long after my shift ended, reminding me of the quiet power of listening. As Christmas Eve approached, the town prepared for a grand lighting ceremony. Snow fell gently as people gathered in the square. When the switch was flipped, the streets came alive with color and warmth. People cheered, hugged one another, and wiped away tears. Standing there, surrounded by familiar faces, I understood something profound: success was not defined by international recognition or flawless performances. Sometimes, success was found in coming home, slowing down, and reconnecting with oneself. That night, as snow reflected the glow of hundreds of lights, I realized that my journey had come full circle. I was still a dancer, still an artist—but now, I was more than that. I had learned that art could exist anywhere, even in the quiet glow of a small town during the holidays. Returning home did not mean giving up my dreams; it meant redefining them. And under the holiday lights, with a cup of hot cocoa in my hands, I finally felt at peace.

Marijana Teofanov

ИЗЛОЖБА СТУДЕНТСКИХ ЛИКОВНИХ РАДОВА „ПТИЦЕ“ — ЛИКОВНО ИСТРАЖИВАЊЕ ФОРМЕ, ПОКРЕТА И СИМБОЛИКЕ

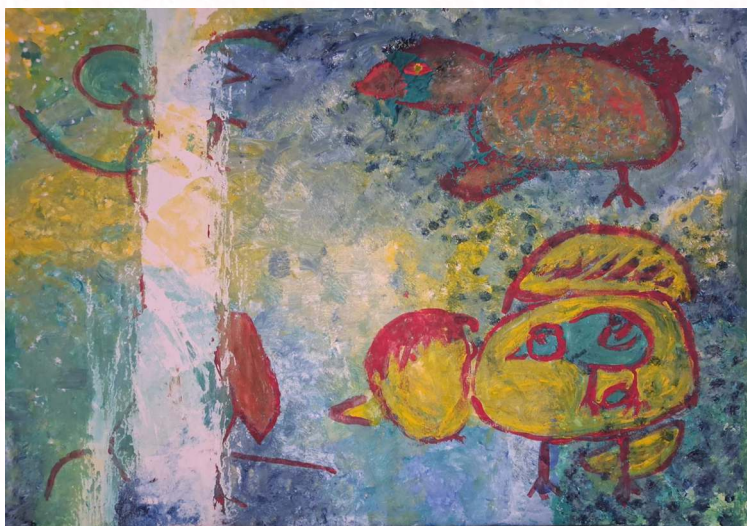
На Високој школи за образовање васпитача у Кикинди одржана је изложба студентских ликовних радова на тему „Птице“, која је представила различите приступе тумачењу мотива птице кроз савремени ликовни израз. Изложба је реализована као део студентских активности у оквиру наставе ликовне културе и имала је за циљ подстицање креативности, визуелног мишљења и индивидуалног уметничког изражавања.

Студенти су радове реализовали користећи различите ликовне технике и поступке, истражујући форму, покрет, ритам и симболику птица. Кроз цртеж, сликарство и комбиноване технике настала су дела која показују разноврсност ликовних приступа — од реалистичних представа до стилизованих и асоцијативних композиција.

Тема птица омогућила је студентима да кроз уметнички рад истраже појмове слободе, кретања, природе и унутрашњег доживљаја света. Посебан значај изложбе огледа се у томе што је студентима пружила простор за самостално ликовно истраживање, развој визуелне осетљивости и изградњу сопственог ликовног језика. Овакве изложбе представљају важан сегмент у образовању будућих васпитача, јер подстичу стваралачко мишљење и указују на значај уметности у васпитно-образовном процесу.

Своје радове представили су:

Александра Јосин, Ерика Гајер, Виолета Вујичић, Сузана Лисулов, Драгана Ровчанин, Мартина Кораћ, Сандра Милошевић, Јелена Нађалин, Кристина Вукосав, Сашка Ђорђевић, Вида Васић, Татјана Пралица, Ивана Вересија, Александра Крстин, Зорица Димић, Жељана Јелић, Зорана Јелић, Јована Микалачки, Мирослава Дујин, Слађана Латинковић, Дијана Пажин, Анида Јусуфи, Јована Пикула, Нинослава Попов, Лара Нухановић, Бојана Јањатов, Елвира Пудар, Љубица Вујић, Николина Балаћ, Исидора Ђулинац, Тамара Еман, Сабрина Миучин, Ленка Грубић, Виолета Грубор, Марина Несторов, Ивана Рајић, Јелена Живковић, Милена Николић, Милица Ђунић, Марија Фекете, Лара Глушац, Дијана Мањулов, Јована Милић и Зорана Кузмановић.

Извештај о реализованој радионици у Атељеу “TERRA”, Кикинда

Дана 29. 05. 2026. године у простору Атељеа “TERRA” у Кикинди реализована је креативно-едукативна радионица намењена деци предшколског узраста и студентима Високе школе за образовање васпитача. У радионици су учествовала деца из вртића „Мендо“, као и студенти студијског програма за образовање васпитача.

Основни циљ радионице био је подстицање дечје креативности, маште и слободног ликовног изражавања кроз рад са глином, као и развијање сарадње између деце и студената у заједничком стваралачком процесу. Активности су биле осмишљене тако да кроз игру, истраживање и експериментисање омогуће учесницима упознавање са различитим облицима, текстурама и могућностима обликовања глине као ликовног материјала.

Тема радионице била је израда „чудне животиње“ – замишљеног бића насталог спајањем различитих елемената из животињског света и дечје маште. Деца су, уз подршку студената, обликовала јединствене фигуре, осмишљавајући њихов изглед, називе, особине и карактере. Током рада уочена је висока мотивисаност деце, изражена радозналост и спонтана комуникација, као и велики степен креативности у осмишљавању оригиналних ликовних решења.

Студенти су активно учествовали у реализацији радионице, пружајући деци подршку током целокупног процеса рада. На тај начин стекли су драгоцену практично искуство у планирању и реализацији ликовних активности, комуникацији са децом предшколског узраста и примени подстицајних метода за развој креативног изражавања.

Сарадња између деце и студената одвијала се у позитивној, подржавајућој и подстицајној атмосфери, што је значајно допринело квалитету целокупне активности.

Радионица је реализована успешно и протекла је у духу сарадње, стваралаштва и међусобног уважавања. Настали радови сведоче о богатству дечје маште, разноврсности идеја и аутентичности ликовног израза. Овакви облици рада имају значајну улогу у подстицању креативности, развоју фине моторике, самопоуздања и социјалних вештина код деце, док студентима омогућавају стицање практичних компетенција неопходних за будући професионални рад у области предшколског васпитања и образовања.

Реализација радионице потврдила је значај повезивања културних институција, предшколских установа и високошколских установа у циљу стварања подстицајног окружења за учење, развој и креативно стваралаштво деце.

СТУДЕНТИ ВШССОВ У ПОСЕТИ НАРОДНОМ МУЗЕЈУ КИКИНДА И ГАЛЕРИЈИ TERRA

Студенти Високе школе струковних студија за образовање васпитача у Кикинди (ВШССОВ), заједно са професорима др Јасмином Арсенијевић, др Данијелом Радловић Чубрило и др Александром Јоксимовићем, реализовали су студијску посету културним институцијама у Кикинди у оквиру активности усмерених ка повезивању наставних садржаја са културом, уметношћу и локалном заједницом.

Заједнички тренутак студената и професора испред Народног музеја Кикинда

У посети су учествовали студенти друге године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста, као и студенти прве године смерова Струковни васпитач деце предшколског узраста и Струковни социјални радник.

Студенти су кроз интерактивне задатке и музејску потрагу активно истраживали музејску поставку

Током посете Народном музеју Кикинда студенти су обишли музејску поставку, гледали филм о Кики, најпознатијем мамуту са ових простора, и учествовали у интерактивним садржајима и музејској потрази намењеној активнијем и занимљивијем упознавању музејских експоната. Посебну пажњу привукли су тактилни и едукативни садржаји музеја, који подстичу савремене приступе учењу кроз искуство и активно учешће посетилаца.

Тактилни, интерактивни и едукативни садржаји музеја подстакли су активно и искуствено учење студената

Део студената посетио је и Галерију TERRA, где су обишли изложбу „Потрошено време“ уметнице Невене Поповић. Посета је студентима пружила прилику да се упознају са различитим облицима савременог уметничког израза и улогом културних институција у локалној заједници.

Посета Галерији TERRA омогућила је студентима сусрет са савременим уметничким изразом

Студијска посета реализована је у духу културне анимације, искуственог и неформалног учења, са циљем да се студенти подстакну на активнији однос према култури, наслеђу и уметности, али и на промишљање могућности примене оваквих садржаја у будућем васпитно-образовном и социјалном раду.

Заједничко време, култура и неформално учење обележили су студијску посету студената ВШССОВ у Кикинди

Студијска посета протекла је у духу неформалног учења, културне анимације и заједничког истраживања културних садржаја града. Овакве активности студентима пружају прилику да наставне садржаје сагледају у ширем друштвеном и културном контексту, али и да промишљају о могућностима њихове примене у будућем васпитно-образовном и социјалном раду.

Кикинда, мај 2026.

Текст и фотографије: студенти и професори ВШССОВ Кикинда

Радионица са ученицима ОШ „6. октобар“ и посета „Нашој Кући“

Студенти друге године студијског програма Струковни васпитач деце предшколског узраста су у оквиру предмета Специјална педагогија организовали и реализовали креативну радионицу за ученике ОШ „6. октобар“.

Кроз пажљиво осмишљене активности, ученици су имали прилику да развијају креативност, социјалне вештине и међусобну сарадњу, док су студенти применили теоријска знања у пракси и показали висок ниво посвећености и професионалности.

Радионица је протекла у топлој и подстицајној атмосфери, уз осмех, игру и заједничко стварање, потврђујући значај практичне наставе и сарадње образовних установа у циљу подршке дечијем развоју.

Студенти друге године студијског програма Струковни васпитач деце предшколског узраста су у оквиру предмета Специјална педагогија реализовали посету Центру за пружање услуга социјалне заштите „Наша кућа“.

Ова посета била је драгоцену искуство које је студентима омогућило да се ближе упознају са радом установе и значајем подршке у заједници.

Извештај са такмичења у рецитовању за средњошколце и студенте

Дана 14. 05. 2026. године одржано је такмичење у рецитовању за средњошколце и студенте у организацији Завичајног друштва „Ђорђе Војновић“ у Инђији на којем су учествовале студенткиње наше Школе. Укупно је било 63 такмичара из целе Србије, а нашу Школу представљале су: Лара Глушац и Јована Милић (прва година), Јована Мијатовић и Маријана Раду (друга година) и Сабрина Миучин (трећа година). Учесници су говорили песме по избору примерене свом узрасту, а жири је вредновао акцентуацију и дикцију, мисаоно-емотивни доживљај, природност, изражајност и сугестивност казивања. Наша Школа први пут је учествовала на такмичењу у рецитовању, а наше студенткиње имале су запажен наступ. Студенткиње је за такмичење припремала др Тамара Грујић, проф.

У Кикинди, 20. 05. 2026.
Др Тамара Грујић, проф

ЕКОЛОШКИ ПЛАКАТИ

Студенти 1. године смерова Струковни васпитач деце предшколског узраста и Струковни социјални радник су у оквиру предмета Еколошки пројекти и радионице, поред реализације еколошких експеримената и радионица намењених пре свега најмлађима, али и осталом делу популације, као и израде великог броја предмета од рециклажног материјала, израђивали и еколошке плакате на различите теме из области екологије.

Спектар еколошких тема је био широк и обухватио је загађивање и заштиту од загађивања ваздуха, воде и земљишта, заштиту угрожених биљних и животињских врста, значај садње биљака и озелењавања, промовисање здравог начина живота, обновљиве изворе енергије, значај правилног одлагања отпада са посебним акцентом на рециклажу и др.

Циљ еколошких плаката је слање снажних еколошких порука којима ће се апеловати на свест грађана о значају бриге о окружењу и штетним последицама загађивања животне средине и с тим у вези потрошачке културе, указујући, насупрот томе, на важност одрживог развоја и развијања еколошке културе.

Предметни наставник:
др Данијела Радловић Чубрило, проф

ПРИЛОГ: Фотографије настале на часовима наставе из предмета Еколошки пројекти и радионице

Посета забавишту „Никола Тесла” у Дески

У српском забавишту „Никола Тесла” у Дески и ове године реализована је стручна пракса студенткиња Високе школе за образовање васпитача из Кикинде. Њихов боравак у установи одвијао се у посебном периоду године – уочи новогодишњих и божићних празника, када се у забавишту традиционално реализује велики број различитих активности и програма.

У том празничном духу, студенткиње су имале прилику да учествују у припремама за долазак Деда Мраза, обележавање Светог Николе, учешће у локалној традицији паљења адвентске свеће, али и у првим припремама за прославу Божића. Захваљујући томе, могле су да виде богат, шаролик и разноврстан програм рада, као и начин на који се кроз свакодневне активности негују српски језик, култура и традиција код Срба у региону.

Кроз активно учешће у васпитно-образовном раду, радионицама, игри и организацији програма, студенткиње су стекле драгоцено практично искуство и увид у значај тимског рада и сарадње са децом, родитељима и колективом. Посебан значај оваквих студентских пракси огледа се у томе што будућим васпитачима пружају прилику да се већ током школовања сусретну са реалним изазовима професије, али и са важном улогом коју васпитач има у очувању језика, идентитета и традиције српске заједнице ван матице. Пракса је протекла у топлој и подстицајној атмосфери, а сарадња између установе и Високе школе из Кикинде наставља да доприноси повезивању и јачању стручних и културних веза.

Захваљујемо се студенткињама Мини Вујанић, Маријани Раду, Јовани Мијатовић, Јелени Богосављевић и Мими Адамовић што су за своју стручну праксу одабрале управо српско забавиште „Никола Тесла” у Дески. Својом енергијом, посвећеношћу и лепим односом према деци обогатиле су свакодневицу наше установе, а ми им желимо много успеха у даљем школовању и будућем професионалном раду.

Сања Симулов

Студијска посета запослених студената друге године смера Васпитач деце предшколског узраста Народном музеју Кикинда

У суботу, 23. маја, реализована је студијска посета запослених студената друге године ВШССОВ смера Васпитач деце предшколског узраста Народном музеју Кикинда, организована од стране проф. др Јасмине Арсенијевић, са циљем повезивања теоријских садржаја из области менаџмента, педагогије и социокултурне анимације са конкретним примерима из праксе

Студенте су у музеју дочекали виши кустос и музејски педагог Драган Кљурски и проф. др Јасмина Арсенијевић, која је студенте увела у концепт и циљеве студијске посете. Посебан акценат стављен је на значај искуственог и интерактивног учења, као и на све израженију улогу установа културе у развоју културних потреба и културних навика. Зато је студијска посета Народном музеју Кикинда представљала је прилику да студенти непосредно сагледају рад једне развијене и препознате музејске педагошке службе, која се издваја по богатом програму рада са децом и младима, као и по савременим приступима културној анимацији и искуственом учењу.

Посета је започела филмском пројекцијом о кикиндском мамуту, која представља део редовне музејске поставке и искуства које имају и други посетиоци музеја. На тај начин студенти су имали прилику да сагледају како се различити медији и наративни приступи користе у музејској презентацији садржаја и приближавању културно-историјског наслеђа различитим узрастима.

Након пројекције, у амбијенту Клуба музеја реализовано је интерактивно предавање и разговор о музејској педагогији, музејском театру и раду педагошке службе музеја. Током сусрета разговарало се о начинима на које музеји данас превазилазе традиционални модел „пасивног посматрања“ експоната и постају простори искуства, комуникације, игре, истраживања и активног учешћа посетилаца. Посебна пажња посвећена је раду са децом предшколског узраста, могућностима развоја радозналости, подстицању истраживачког духа и повезивању музејских садржаја са искуственим учењем и савременим педагошким приступима.

Студенти су потом учествовали у радионици „Музеј од А до Ш“, током које су кроз тимски рад, истраживачке задатке и елементе игре обилазили сталну поставку музеја.

Кроз низ задатака и „трагалачких“ активности студенти су проналазили одређене предмете, истраживали њихову намену, повезивали експонате са историјским и културним контекстом, цртали, допуњавали одговоре и заједнички решавали проблемске задатке. На тај начин нису били само посматрачи музејске поставке, већ активни учесници процеса откривања и учења.

Посебан значај ове радионице био је у томе што су студенти непосредно пролазили кроз моделе рада које и сами уче да примењују у раду са децом предшколског узраста — учење кроз игру, искуство, истраживање, сарадњу и активно укључивање детета у процес стицања знања. Управо зато студијска посета није имала карактер класичног обиласка музеја, већ облик искуствене и рефлексивне наставе у којој су студенти могли да сагледају како се педагошки принципи могу реализовати и ван учионице и вртића, у сарадњи са институцијама културе.

По завршетку радионице уследила је заједничка ретроспектива и анализа активности. Студенти су разговарали о својим утисцима, најзанимљивијим сегментима посете, могућностима примене сличних активности у раду са децом, као и о значају музеја као простора неформалног образовања и културног искуства.

Овакве активности студентима омогућавају да оно о чему уче на настави сагледају у живом и непосредном контексту, ван учионице и формалних оквира рада. Кроз сусрет са праксом, комуникацију и лично искуство, будући васпитачи имају прилику да јасније разумеју како се педагошки принципи могу примењивати у сарадњи са установама културе и у раду са децом.

У Кикинди, 26. мај 2026.
Др Јасмина Арсенијевић, проф.

У среду 08.04.2026. у оквиру предмета Методичке активности из физичког и здравственог васпитања студенти треће године реализовали су час физичког васпитања са корисницима Центра за пружање услуга социјалне заштите „Наша кућа“. Часу су присуствовали и студенти друге године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста и студенти прве године смерова Струковни социјални радник и Струковни васпитач деце предшколског узраста, као и професори др Маша Ђуришић и др Богдан Томић.

Предметни наставник: др Ангела Месарош Живков, проф.

У уторак 31.03.2026. у оквиру предмета Методичке активности из физичког и здравственог васпитања студенти треће године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста и Струковни васпитач за традиционалне игре реализовали су час у ОШ "Јован Поповић" са ученицима 3/1 и 3/2, учитељице Гордана Мишковић и Јелена Грбић.

Предметни наставник: др Ангела Месарош Живков, проф.

Дан отворених врата

У понедељак 27.04.2026. студенти прве и треће године угостили су децу из старије васпитне групе вртића „Мики“ (васпитачице Слађана Бартолић и Данијела Ковачев). Реализована је радионица на тему Саобраћај.

Наставници др Србислава Павлов, др Ана Вукобрат, др Ангела Месарош Живков и асистент Александар Митревски, мастер.

Новогодишња радионица са децом из вртића „Мики” (15.12.2025.)

Студенти треће и друге године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста су крајем децембра, у оквиру предмета Методика музичког васпитања и Музичка радионица, организовали заједничку новогодишњу радионицу у којој су активно учешће узеле две старије васпитне групе из вртића "Мики". Том приликом су деца и студенти заједнички израдили ритмичке инструменте (звечке, кастањете, бубањ) које су касније употребили током активности певања новогодишњих песама. На тај начин су деца спознала радост производње звука истовремено радећи на развијању осећаја за ритам и усавршавању музичких способности. Васпитачи Бартолић Слађана и Ковачев Данијела, као и Рената Иветић и Сања Костић су изразиле задовољство и захвалност на позиву и учешћу.

Организација и сарадња:
Слободан Балаћ, спец., предавач и мср Александар Митревски,
асистент

Новогодишња радионица са суграђанима предшколског и раног школског узраста

Студенти треће године смера Струковни васпитач деце предшколског узраста су у суботу (20.12.2025.) организовали новогодишње дружење са Деда Мразом за све суграђане предшколског и раношколског узраста у просторијама библиотеке школе. У склопу наставе из предмета Методика музичког васпитања, студенти су дошли на идеју и осмислили организацију дружења са малишанима уз пуно игре, песме, забаве. Након едукативне радионице која је подразумевала израду украса и ритмичких инструмената, уприличено је и фотографисање са Деда Мразом и подела пакетића.

Организација и сарадња:
Слободан Балаћ, спец., предавач и мср Александар Митревски,
асистент

Обележавање Дана школе – 72 године од оснивања (4.4.2026.)

У суботу 4. априла, у амфитеатру школе уприличен је програм обележавања Дана Вшссов у Кикинди. У програму су учествовали студенти свих смерова и нивоа студија школе који су приказали своје музичко умеће и таленат, као и гости из Предшколске установе Драгољуб Удицки и српског вртића из мађарског града Деска. Том приликом организована је и свечана додела диплома свршеним студентима основних и мастер струковних студија. Титулу студента генерације понела је студенткиња основних струковних студија Јелена Петровић, док је плакету „Др Јелена Мићевић Карановић“, установљену у знак сећања на прерано преминулу професорку школе, добила Марија Малеш, најбоља студенткиња на мастер студијама.

Учеснике и програм припремили: Слободан Балаћ, спец., Александар Митревски, мастер и проф. др Тамара Грујић.

Деца из вртића „Мики“

Деца из вртића „Мендо“

Деца из српског вртића из мађарског града Деска

Студенткиње прве године смера
Струковни васпитач деце предшколског
узраста

Студенткиње треће године смера
Струковни васпитач за традиционалну
игру

Студент друге године смера Струковни
васпитач за традиционалну игру

Студенткиња генерације основних
струковних студија - Јелена Петровић

Најбоља студенткиња мастер струковних
студија и добитница плaketе „Др Јелена
Мићевић Карановић“ - Марија Малеш

Оркестар студената ВШССОВ у Кикинди

Оркестар студената Вшссов у Кикинди је настао током 2025. године на иницијативу мср Александра Митревског, асистента из области Музичка уметност. Идеја која је утицала на оснивање овог инструменталног састава, којег чине појединачни мелодијски и претежно ударачки инструменти из опуса Орфовог инструментарија, представља промовисање уметности, колегијалности и значај колективног музицирања, развој музичког талента. Иницијацијом за колективно извођење сматра се испуњавање испитне обавезе за изборни предмет Хор и оркестар у првог години. Након припреме за испит из поменутог предмета, студенти су показали таленат, вољу и жељу да наставе са пробама и заједничким извођењем. Оркестар тако представља основу и базу за практично учење које је значајно за позив за који се студенти образују. Чланови оркестра су први пут јавно представили своје умеће на приредби поводом обележавања Дана школе почетком априла месеца.

Moja saradnja sa vrtićem „Sestre Radović“ traje gotovo tri decenije i predstavlja jedno od najljepših iskustava u mom životu. Počela je onda kada sam svoju djecu upisala u ovaj vrtić, ne sluteći da će se iz tog prvog susreta razviti dugogodišnja veza ispunjena zajedničkim radom, stvaranjem i njegovanjem tradicije.

Kako su moja djeca odrasla u porodici koja se folklorom bavi još od sedamdesetih godina prošlog vijeka, od najranijeg djetinjstva pokazivala su ljubav prema igri i pjesmi. Zajedno sa svojim vaspitačicama pripremali su brojne nastupe i priredbe koje su obilježavale značajne događaje u životu vrtića. U tim aktivnostima i sama sam učestvovala, pomažući djeci da savladaju određene igračke obrasce i koreografije, učeći ih pjesmama koje su pratile igre, ali i obezbjeđujući djelove dječije narodne nošnje potrebne za nastupe.

Posebnu vrijednost ovoj saradnji daje činjenica da sam tokom posljednje tri godine upravo u vrtiću „Sestre Radović“ obavljala obaveznu stručnu praksu, na koju sam upućena od strane Visoke škole strukovnih studija za obrazovanje vaspitača iz Kikinde. To iskustvo mi je omogućilo da svoje dugogodišnje poznavanje rada vrtića sagledam i iz profesionalnog ugla, da učim od iskusnih vaspitača i dodatno razvijam znanja i vještine neophodne za rad sa djecom. Istovremeno, osjećala sam veliko zadovoljstvo što sam dio ustanove sa kojom me vežu brojne uspomene i iskrena privrženost.

Posebno mjesto u mom sjećanju zauzimaju prethodne dvije godine, kada sam imala priliku da učestvujem u pripremi djece za Smotru tradicionalnih igara u Nikšiću. Kao zaposlena u KUD-u „Mijat Mašković“ iz Kolašina, društvu koje predano njeguje i čuva tradicionalni folklor, osjetila sam potrebu i odgovornost da dio tog bogatog naslijeđa prenesem na najmlađe. Željela sam da djeca upoznaju igre i pjesme našeg kraja, među kojima su i one koje su prepoznate i zaštićene kao nematerijalno kulturno dobro.

To je za mene bio poseban izazov. Bilo je potrebno naučiti djecu da pjevaju i igraju bez muzičke pratnje, oslanjajući se isključivo na vlastiti glas, ritam koraka i zajedništvo. Pripreme smo započeli na vrijeme i sa mnogo entuzijazma. Najprije smo učili pjesme koje prate igru, a zatim i samu igru, prilagođenu njihovom uzrastu i mogućnostima. Korak po korak, kroz druženje, rad i istrajnost, stvarali smo koreografiju na koji smo svi bili ponosni.

Rezultati nisu izostali. Na Smotri tradicionalnih igara prošle godine osvojili smo drugo mjesto, dok smo ove godine osvojili prvo mjesto. Ove nagrade predstavljaju veliko priznanje za trud djece, njihovih vaspitača i svih koji su učestvovali u pripremama, ali prije svega potvrdu da tradicija živi onda kada je prenosimo novim generacijama.

Velika mi je čast što sam bila dio ove lijepo priče. Posebnu radost predstavlja saznanje da smo zajedno pokazali kako i oni najmanji mogu biti istinski čuvari svoje kulture, običaja i nasljeđa. Upravo u njihovim osmijesima, pjesmi i igri vidim najljepšu potvrdu da tradicija ima budućnost.

Vrtić „Sestre Radović“ za mene nije samo ustanova u kojoj su odrastala moja djeca i u kojoj sam obavljala stručnu praksu. To je mjesto susreta, učenja, zajedništva i lijepih uspomena, mjesto u kojem sam imala priliku da svoje znanje, iskustvo i ljubav prema tradiciji podijelim sa najmlađima i na taj način dam svoj doprinos očuvanju kulturnog nasljeđa za buduće generacije.

Danica- Dana Šćepanović

Током свог боравка на пракси имала сам прилику да учим и развијам се у једном посебном окружењу – културно-уметничком и духовном центру „Сава Центар“, смештеном у једном прелепом селу надомак Сегедина, које одише љубављу, топлином и богатом традицијом.

Праксу сам реализовала у српско-мађарском вртићу, где сам се од првог дана осећала прихваћено и инспирисано. Васпитачи су изузетни – пуни стрпљења, разумевања и креативности. Са много посвећености уче децу како српским, тако и мађарским обичајима, негујући мултикултуралност и међусобно поштовање од најранијег узраста.

Посебно су ме одушевиле разноврсне радионице у којима деца имају прилику да уче о свакодневним животним вештинама и кућним пословима. Вртић поседује и завичајну кућу са великим плацем, пластеницима и пространим баштом, где деца сама саде, негују и беру воће и поврће. Тај процес их учи одговорности, раду и повезаности са природом, а посебно је занимљиво што плодове свог рада касније и продају, развијајући тако и прве кораке ка предузетништву. У вртићу се са посебном пажњом обележава сваки празник, уз богат програм, традиционалне обичаје и много радости. Атмосфера је увек испуњена топлином и заједништвом, што додатно доприноси осећају припадности. Највише ми се допао рад у мешовитим групама.

Сматрам да је то изузетно вредан приступ, јер старија деца помажу млађима, уче их и подстичу, док млађа са дивљењем прате старије и уче кроз посматрање и игру. На тај начин развија се међусобно поштовање, емпатија и сарадња. Такође, веома су ми се допали њихови свакодневни ритуали и рутине, које доносе сигурност, стабилност и јасноћу у дечји дан. Све је пажљиво осмишљено како би деца имала осећај реда, али и слободу да изразе своју креативност.

Још једна велика вредност овог вртића јесте сарадња са породицама. Једном до два пута месечно организују се заједничке радионице са родитељима, који се радо одазивају и активно учествују. На тај начин се гради снажна веза између вртића и породице, што је од непроцењивог значаја за развој детета. Ова пракса је за мене била изузетно драгоцено искуство, које ћу дуго памтити – не само због знања које сам стекла, већ и због топлине, заједништва и љубави коју сам тамо осетила.

Јована Мијатовић

Изазови савременог родитељства – изазови за успешну сарадњу (предавање за родитеље, студенте, васпитаче)

„Изазови савременог родитељства – изазови за успешну сарадњу“ назив је предавања које је одржано 11. јуна 2026. године, путем платформе Google Meet у организацији Високе школе струковних студија за образовање васпитача у Кикинди. Предавач је била мр Дијана Копуновић Торма, психолог, психотерапеут и предавач у ВШССОВ у Кикинди. Овај онлајн догађај привукао је значајну пажњу студената, васпитача, наставника и родитеља који су заједнички анализирали кључне препреке и стратегије у изградњи поверења између породице и институција.

Главна порука предавања јесте да је партнерство породице и образовне установе кључ успеха у савременом друштву. Када родитељи постану активни сарадници, све препреке у развоју детета постају лакше савладиве.

Међутим, мр Дијана Копуновић Торма је истакла да на том путу често стоје скривене „заблуде родитељства“. То су дубока уверења која родитељи формирају из најбоље намере да заштите своје дете, али која несвесно подижу зидове и блокирају сарадњу са стручњацима. Циљ предавања био је да се те заблуде препознају и трансформишу у заједнички простор за разумевање.

Предавање је било подељено на три изузетно важне тематске целине:

- Раскринкавање заблуда: Учесници су учили како да стрпљиво трансформишу дубоко укореењена родитељска уверења која несвесно коче напредак детета.

- Моћ комуникације: Детаљно је анализирано зашто превише речи „НЕ“ нарушава однос и на који начин родитељи то могу погрешно протумачити као лични или професионални неуспех васпитача.

· Језик чињеница: Наглашена је важност развоја вештина јасног изражавања и активног слушања, што је основа за стицање обостраног поверења и професионализма.

Ово предавање имало је огроман значај за различите групе учесника:

· За студенте: непроцењива практична знања из области сарадње са породицом, што их директно припрема за стварне изазове у будућој професији.

· За васпитаче и наставнике: Понуђени су нови проактивни приступи и вештине који помажу у лакшем разумевању и анимирању чак и најзахтевнијих родитеља.

· За родитеље: Догађај је био прилика да открију како да постану истински партнери са школом и вртићем.

Предавање је успешно заокружено поруком да васпитање деце захтева отворен простор пун разумевања, уважавања и искрености, где се цела прича посматра из другачијег, заједничког угла.

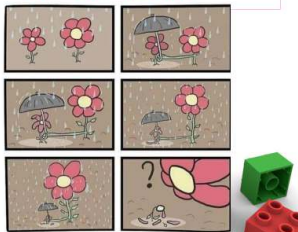
мр спец. Дијана Копуновић Торма

ROĐENJEM DETETA RAĐAJU SE I RODITELJI – MAMA I TATA

PREZAŠTIČAVANJE

ŠTA ČINI KOMUNIKACIJU?

Proces komunikacije je dvosmeran i sastoji se od:

- izražavanja sebe,
- slušanja drugih

Načini na koje to radimo određuju da li će doći do **povezivanja** sa sobom i drugima ili do **prekida** komunikacije i gubljenja kontakta

USPEŠAN
RODITELJ SE
NE RAĐA

USPEŠAN
RODITELJ SE
POSTAJE

1. NEKA UŽIVA DOK JE MALI

- Sve je dozvoljeno
- NE može da znači i DA
- Ja najbolje znam šta je za tebe dobro
- Ja ću to uraditi
- Ja najbolje znam kako se osećaš/zeliš

4. MOJE DETE MORA UVEK DA BUDE SREĆNO

Uspešan roditelj nije onaj koji stavlja decu pod stakleno zvono ispod koga nema neprijatnih emocija

- Uspešan roditelj pomaže svojoj deci
 - da se nose sa ovim osećanjima,
 - daje im podršku i
 - uči ih kako da konstruktivno rešavaju situacije koje su izvor neprijatnosti

TEŽNJA DA DETE BUDE:

- Bez problema
- Uspešno u svemu
- Uvek srećno
- Ima sve

uspešno
roditeljstvo

NEMOGUĆA OČEKIVANJA

POGREŠNA PREDSTAVA O
USPEŠNOM RODITELJSTVU

Mr spec Dijana Kopunović Torma
kopunovic.dijana@gmail.com

Представа под називом “Прича о Бубашвапцу” је изведена 18. маја 2026. године, у време обављања студентске праксе, испред деце узраста између пет и шест година, у присуству васпитачице и менторке Лидије Терек у вртићу „Полетарац” у Кикинди. Васпитачица је глумила Бубашвапца уз помоћ крпене лутке, а студенткиња друге године ВШССОВ, Ана Станковић, глумила је наратора и Мексиканца. Студенткиња се надовезала на тему пројекта „Точкови се окрећу, моју машту покрећу”. Васпитачице Лидија Терек и Драгана Станков су са децом, у оквиру пројекта, кренуле да „путују по свету”. Студенткиња је одабрала Мексико. Зашто баш Мексико? Мексико због гитаре и маријача, због много боја и креативних активности које су се могле повезати на свим методичким пољима.

Прича о Бубашвапцу

Бубашвабац (направљен од црне чарапе, навучен као лутка на руци, шета се и уздише): Тужан живот је ово!

Наратор (стоји испред деце и обраћа им се): Замислите, децо, да вас целу ноћ љути Мексиканац вија папучом!

Бубашвабац (уздишући): Тежак живот је то!

Наратор (показује делове Бубашвапца деци): И онда, тако, сваке ноћи ви се бојите да се сутра нећете пробудити цели. Можда ћете устати без једне ноге, или без једне антене, или без једног крила, или без главе целе! Како стресан живот је то!

Слушајте, децо, има једна прича – мало је лепа, мало је тужна, мало забринута, али ипак више лепа, мање тужна, мање забринута.

Мексиканац (спава на столици и хрче док држи у руци тортиљу са чили паприком, а бубашвабе се растрчавају по соби и Бубашвабац са њима, па шушкају, лупкају, грицкају, прелазе му преко ногу и руку на шта се тргао из сна): Јаооо, јаооо! Ви **жгадије** мале, бесрамне! Ви **жохари**, **мучитељи** прави! Беж’те! Има да направим палачинке од вас!

Бубашвабац (трчи у круг, док га вија Мексиканац): Јој, јој! Бежи, мама, бежи, тата, бежи, баба, бежи, деда, бежи, секо један (Бубашвабац показује деци да броје на прсте са њим и понављају), бежи, секо два, бежи, секо три, бежи, секо четири, бежи, секо пет, бежи, бато један, бежи, бато два, бежи, бато три, бежи, бато четири, бежи, бато пет!

Мексиканац (лупа папучом по поду): Сад ћу да вас излупам ко орахе суве! (након трке уморио се и поново захркао на столици)

Наратор: И тако укруг, укруг, укруг, укруг и укруг... У стану мрачном и пуном буба. Све је влажно, **буђаво**, старо, **штрокаво**, прљаво, **глибаво**, **музгаво**, смрдљиво, **прдљиво**... Шта да вам причам даље.

Знате ли, децо, да бубе обожавају куће и станове где има хране (следи набрајање и показивање деци) испод стола, испод столице, иза телевизора, иза врата, иза фрижидера, а тек испод тепиха (подиже тепих)! Ту је море мрва; буритоса, наћоса, такоса, тортиља...

Бубашвабац (забринуто, с тужним призвуком): Мој је живот кратак и **без смисла**. Зашто живим кад ће овај љути Мексиканац већ сутра да ме спљеска! Сплескаће и моју маму, и мог тату, и моју бабу, и мог деду, и моју секу један (показује деци да броје са њим), и моју секу два, и моју секу три, и моју секу четири, и моју секу пет, и мог бату један, и мог бату два, и мог бату три, и мог бату четири, и мог бату пет.

Знам! Пакујем **прње** и одлазим још вечерас! А где ћу? Децо, где ћу? Сетио сам се! Идем у **Чијапас**! Слушао сам неке приче, док сам био млађан Бубашвабац, о Чијапасу и његовим **прашумама** у којима живе бубашвабе разних величина. Слушао сам о дивотама тих прашума, али и о томе да се ниједна градска бубашваба, која се осмелила да оде, није одатле никада вратила.

Породица Бубашвапца (плаче): Неемој!

Бубашвабац: Идем!

Породица Бубашвапца: Неееемој!

Бубашвабац (одлучно): Идем!

Мексиканац (тргнуо се нагло): Шта је, брее, штеточине мале! На главу сте ми се попеле! Сад кад узмем **цокуле** па вас испрашим! (лупа о под папучом уз ономотопеју – пљас, пљас, трас; пљас, пљас, трас)

Бубашвабац: Збогооом свима!

Наратор: И оде Бубашвабац у прашуму, у Чијапас. Испочетка му је било много тешко. Борио се са другим бубама, гуштерима, змијама, огромним жабама и птицама халапљивим. Тражио је сам храну и воду. А шта једу бубашвабе, децо? (саслушати их па наставити) Бубашвабе су сваштоједи и имају улогу чистача у екосистему – једу труло лишће, отпало воће, кору; угинуле инсекте, разне врсте плесни са шумског тла. Но, наш Бубашвабац тражио је лист под којим ће да се сакрије када пада киша. Тражио је камен, пећину. Учинило му се, у први мах, да је спретнији, паметнији, слободнији и срећнији, да је пронашао смисао живота. У стану је било скучено и све на извол'те. У прашуми је морао да размишља, промишља, да замишља, али је имао слободу да машта, да ствара и да се игра. Само, фалио је неко. Ко? Децо, ко је фалио?

Бубашвабац: Идем по своју породицу!

Бубашвабац (вратио се у стан): Мама, тата, баба, деда, секо један (показује деци да понављају са њим), секо два, секо три, секо четири, секо пет, бато један, бато два, бато три, бато четири, бато пет. Поћите са мном у Чијапас! Бићемо најсрећнији и најјачи када смо сви на окупу. Породица Бубашвапца (**нећкају се**): Нисмо баш сигурни у то. Хоћемо ли имати довољно хране, воде? Да ли ћемо да се мучимо док све то добављамо? Како ћемо спавати и под чим? Хоће ли нас друге животиње прождрати?

Бубашвабац: Борићемо се, сваког дана, али имаћемо куд да се сакријемо, да спавамо – испод лишћа, испод коре, земље, испод грана и камења. Има хране, има воде бистре, чисте! А поврх свега, имаћемо простор бесконачан!

Породица Бубашвапца (и даље се помало нећкају, ал' сад се и премишљају): Јесте нам зао живот овде, иако је на извол'те – хране, воде, разних мрва, нађоса, такоса и буритоса. Хајте за Бубашвапцем да похитамо и нов живот упознамо!

Наратор: И одоше сви они у Чијапас. Био је то врло дуг пут, тежак и опасан, ал' по доласку врло брзо заблисташе бубашвабе, свако доби вољу нову, све им је лепо и природно, борбе тешке, ал' успешне, хране свуда, воде питке, много места за скривање. А најбоље од свега то је – нема љутог Мексиканца и његове зле папуче!

Након представе:

1. Објашњење непознатих речи:

Жгадије, бесрамне, жохари, мучитељи, спљескати, буђаво, штрокаво, глибаво, музгаво, прдљиво (игра речима, нова кованица, деци интересантна), без смисла, прње, Чијапас, прашума, цокула, халапљиве, сваштојед, чистач у екосистему, плесан, смисао живота, скучено, неђкају се, бесконачан – питати децу за значење наведених, болдираних речи у тексту, ако их не знају појаснити им.

2. Следи разговор о причи:

Шта вам се највише допало у причи?

Зашто је био тужан и забринут Бубашвабац?

Ко су чланови његове породице?

Зашто не желе да пођу у Чијапас са њим?

Како се снашао Бубашвабац у Чијапасу?

Шта се десило на крају приче?

(питања зависе и од њиховог тренутног интересовања)

3. Игра „Ухвати Бубашвапца“ – једно дете би било изабрано да буде Мексиканац, дали бисмо му шешир и папучу од папира; друго дете би било изабрано за Бубашвапца, али да притом Мексиканац не види ко ће бити Бубашвабац; остала деца су бубашвабе чији је задатак да прикривају Бубашвапца док ситно трчкарају бежећи од љутог Мексиканца. Игра се у кругу ограђеном столицама, ситно се корача искључиво без трчања. Кога Мексиканац такне папучом тај мора одмах да седне на столицу, ако пипне Бубашвапца онда сва деца седају на столицу и поново се бирају улоге (овај део им се највише свидео, деца су била одушевљена игром и сутрадан смо је поновили).

4. Нацртати омиљен мотив из приче или са путовања у Мексико. Нпр. чили паприка, сомбреро, бубашваба, кактус, гитара, итд. (такође им се свидела активност, многа деца су се враћала по још папира желећи да нацртају што више мотива – папире је студенткиња исекла на мањи формат и украсила их свиленим тракицама у боји и деца су лепила покретне окице на сваки цртеж).

Реквизити из приче: Мексиканац има пончо и велики сламнати шешир који је украшен тако да наликује сомбреру, наратор скида шешир када се обраћа деци, Бубашвабац је лутка направљена од црне чарапе и жице).

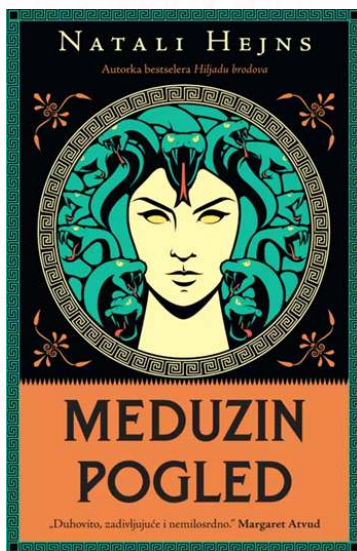
Слика 1. Активност: упознавање са гитаром и учење песме „Та бубашваба“ (превод песме „La cucaracha“)

Слика 2. Активност: прављење сомбрера (пластични тањира, креп папир, селотејп, пластичне чаше и украсне шарене врпце)

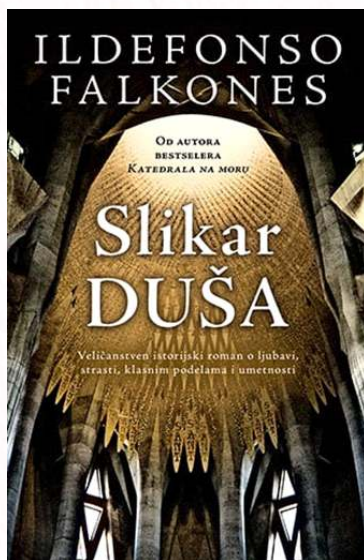

Слика 3. Реквизити из представе и активност цртање мотива са путовања у Мексико: шешир, свилене траке, самолепљиве украсне очи и Бабашвабац

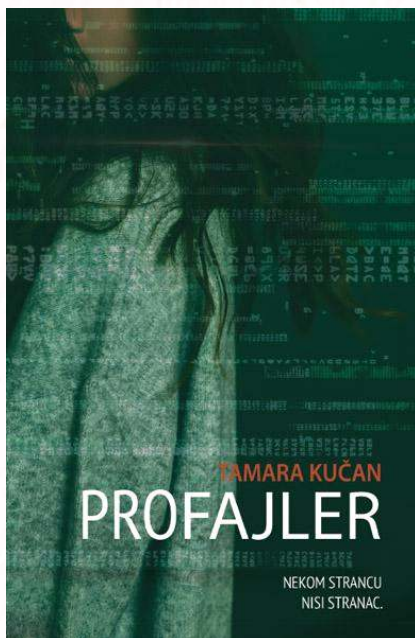
Међу сестрама горгонама Медуза је најмлађа, најлепша и једина смртна. Она се мења, осећа слабост, стари. Осећа пролазност и, за разлику од своје породице, разуме поступке људи. Када Посејдон пожели Медузу у Атенином храму, богињу обузима немилосрдан гнев. Бесна што јој је вечити ривал обешчистио светилиште, одлучује да се освети девојци. Кажњена за Посејдонове поступке, Медуза ће бити заувек језиво преображена. Њене лепе увојке замениће гује, а њен поглед ће скаменити свако живо биће. Проклета да својим погледом уништи свакога кога воли, Медуза се повлачи у самоћу и остаје скривена све док Персеј не пође у судбоносну потрагу за Горгонином главом. У овом роману преиначује се један од најпознатијих античких митова тако што се приповеда с искреном емпатијом према главној јунакињи – жени коју је повредио моћан мушкарац – окривљеној, кажњеној и демонизованој због туђег греха. Понирући дубоко у порекло мита, Натали Хејнс даје савремену реконструкцију Медузине приче са много страсти и домишљатости.

Извор: <https://laguna.rs/proizvodi/knjige/meduzin-pogled/>

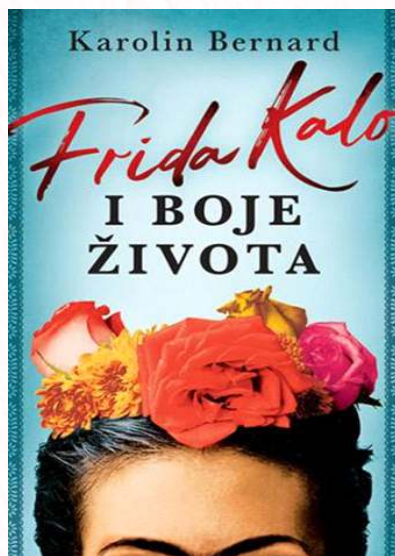
Барселона, 1901. Град је испуњен великим превирањима. Јад и беда сиромашних у супротности су са отменошћу и раскоши на градским улицама, где се већ истиче неколико јединствених здања, симбола модернизма. Млади сликар Далмау Сала, син неправедно погубљеног анархисте, живи између та два супротстављена света. Његова породица и Ема, жена коју воли, спадају у ватрене и непоколебљиве борце за права радника и сиромаша. Међутим, Далмау ради у фабрици керамике дон Мануела Беља, конзервативног буржуја, тврдокорног и загриженог католика, који га приближава атмосфери у којој царују богатство и стваралачке иновације. У искушењу пред заводљивим понудама буржоазије спремне да купи његова дела и његову савест, Далмау ће бити принуђен да потражи властити пут, као човек и као уметник, и да се удаљи од порока како би открио шта му је уистину битно: вредности за које се залаже, љубав једне храбре жене, а пре свега слике које настају као плод његове маште и преносе на платно душе највећих бедника који се смуцају улицама ускомешаног града у коме је клица бунтовништва пустила корене.

Извор: <https://laguna.rs/proizvodi/knjige/slikar-dusa/>

Марина, млада и амбициозна психолошкиња, суочена је са несвакидашњим пословним изазовом – изразом психолошког профила озлоглашеног хакера Р. за којим полиција годину дана безуспешно трага. Посао из сна пробудиће демоне прошлости. Маринина вешто скривана тајна прети да буде откривена. Постоје само два избора: Ако послуша правду, победиће неправда. Ако послуша неправду, правда заувек губи рат. Профајлер, ауторкин десети роман, води нас у лавиринт тајни, обмана, страха, дубоког мрака – људске душе и интернета.

Извор: <https://ikurbanart.com/proizvod/tamara-kucan-profajler/>

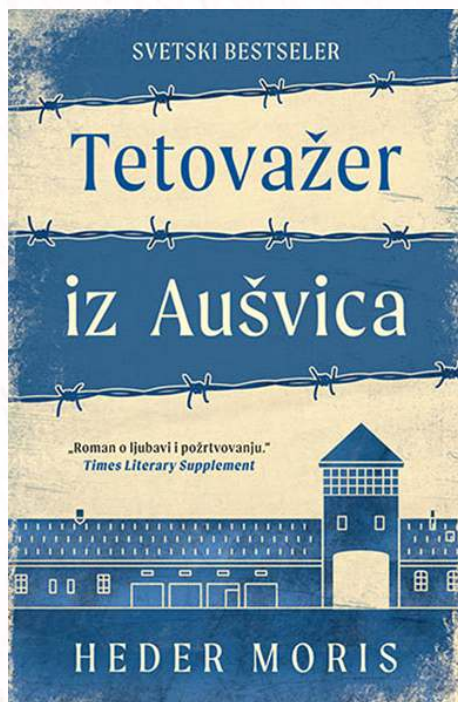
Година је 1925. У Мексико Ситију кључају политичке борбе и креативне страсти. Комунистичке идеје извеле су хиљаде људи на улице: стаљинисте, троцкисте, интернационалисте, који протестују против државе и једни против других. Најистакнутији уметници тискају се по кафеима жучно расправљајући о новим стремљењима у савременом свету. Изнад свих уздиже се колосални Дијео Ривера, сликар који је својим муралима овековечио Мексичку револуцију. У препуном аутобусу на улицама милионске престонице седамнаестогодишња Фрида доживљава тешку саобраћајну несрећу због које ће три године бити прикована за кревет. Упркос страшној физичкој патњи она не престаје да слика на трonoшцу посебно направљеном за њу. Тада још и не сања да ће постати велика Фрида Кало – славна мексичка уметница позната по својим живописним портретима, жена којом се Дијео Ривера двапут женио, једина која је успела да укроти његову ватрену природу. Прича о овој изузетно талентованој жени бунтовног духа и неконвенционалног стила, Фрида Кало и боје живота изјава је љубави животу, уметности, слободи и храбрости да се она сваки дан изнова осваја.

Извор: <https://laguna.rs/proizvodi/knjige/frida-kalo-i-boje-zivota/>

„Писма Милени“ представљају једно од најинтимнијих и емотивно најинтензивнијих дела Франца Кафке. Ова књига доноси аутентичну кореспонденцију између славног писца и Милене Јесенске, новинарке, преводитељке и снажне личности која је оставила дубок траг у Кафкином животу. Њихов однос, започет 1920. године, прерастао је из професионалног познанства у снажну везу која је носила елементе љубави, чежње, међусобног разумевања и бола. Кроз писма, читаоци добијају јединствену прилику да упознају Кафку не као сложеног књижевника, већ као човека у непрекидној борби са собом – човека који се суочава са болешћу, страховима, сопственим ограничењима и жудњом за животом који никада потпуно није досегао. Милена није била само прималац писама; она је била инспирација, огледало његове душе и светло у тренуцима када се осећао изгубљено.

Извор: <https://www.knjizara-sigma.rs/ostalo/feniks-libris/knjige-pisma-mileni>

О светском бестселер роману „Тетоважер из Аушвица“ угледни листови су писали да је реч о вредном историјском сведочанству које ће се читати и за сто година, а да овај роман о љубави и пожртвованости, служи као и као подсетник на ужасе Холокауста. Лали Соколов је шмекер, али и Јеврејин. По доласку у Аушвиц, 1942. године, одмах се истиче међу осталим логорашима који ће му спасити живот након што подлегне болести. У логору добија привилеговано задужење „тетоважера“, које подразумева обележавање новопридошлих логораша нумеричким тетоважама. Из реда логораша који чекају на тетовирање пред њега стаје уплашена девојка. За Лалију, била је то љубав на први поглед, и он се куне да ће се побринути да и Гита једног дана живи слободно.

Извор: <https://borba-online.rs/tetovazher-iz-aushvitsa/>

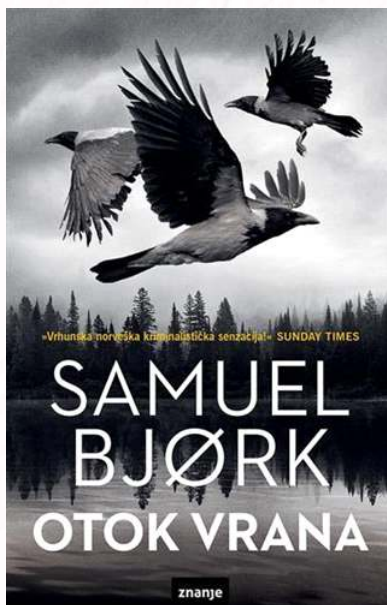
Да ли је иза сваког паравана лажи истина увек добродошла? Милица се усељава у стару зграду у центру града. Бојажљиво чува своју тајну, док станари показују необичне склоности. Милица почиње да зазира од њих јер не чују буку која долази сваке вечери из закључаног стана изнад њеног. Покушавајући да открије извор буке, Милица наилази на трауме сваког станара, али се и суочава са својим страховима. Узнемирујућа психолошка драма са шокантним обртом показује да наши животи могу да буду само илузије и оклоп наше слабости, али и начин да напokon чујемо истину о себи.

Извор: <https://www.knjizare-vulkan.rs/domaci-roman/132575-buka>

Омиљена међу критичарима, публиком и новинарима, Ружица Сокић је остварила чак четиристо педесет улога и двеста педесет интервјуа. Разговори с новинарима често су се претварали у сесије у којима је водила дијалог са собом, преиспитивала се и саговорнику и себи одгонетала многе фазе свог живота. Тако је настало обиље материјала који је уобличен у Моју глуму – слојевиту глумачку причу саздану од промишљања о глуми, поетици филма и позоришта, али и о догађајима у бившој земљи, карактерима и поступцима глумаца и колега из позоришног и филмског света. Ружица Сокић се није устручавала да изнесе обиље фасцинантних детаља о конкретним догађајима и ситуацијама – атмосфери на додели Златне арене у Пули, потресној улози у Козари, снимању еротских сцена у филму Кад будем мртав и бео, почецима каријере Драгана Николића, нападима смеха са Зораном Радмиловићем, шамару Павла Вуисића на снимању филма Горки део реке... Говорила је искрено, критички, али и емотивно и са страшћу – сваким редом ове књиге показујући како се глумом није бавила него ју је живела.

Извор: <https://www.knjizare-vulkan.rs/domace-biografije-memoari-dnevnicipisma/31423-moja-gluma-tragom-izgovorene-reci-glumice>

Роман „Оток врана“ Самуела Бјорка доноси мрачну, узнемирујућу и хипнотишућу причу о злочину који се шири попут магле преко изолованог норвешког острва, разбијајући илузију мира и тишине коју су његови становници годинама неговали. Након што се повукла из полицијског посла, Миа Кругер покушава пронаћи унутрашњи мир далеко од града. Ипак, њен покушај бекства од прошлости и личних демона нагло се прекида када се зло пробуди управо тамо где је најнепожељније – на светом месту цркве, где неко оставља три мртве вране на олтару, симболично и злокобно. „Оток врана“ је више од класичног трилера – то је роман који мајсторски гради атмосферу нелагоде, ослањајући се на пејзаже хладне и мистичне Скандинавије, психолошку дубину ликова и тензију која не попушта. Бјорк пише о рањеним људима, о немиру који тиња испод површине, о злочинима који се не догађају изненада, већ се таложу у сенкама, чекајући прави тренутак да експлодирају. Ово је прича о неизреченим болима, о злу које носи маску обичности, али и о снази воље да се истина открије чак и кад је готово немогуће гледати јој у очи.

Извор: <https://www.korisnknjiga.com/otok-vrana-naslov-248294>

У једном тренутку, добро, не баш у само једном, своју сам дјецу доживјела као крпеље који ће ми пити крв док будем жива. Очајна, написала сам причу мислећи да је то само моја прича. Кад тамо... Крпељи свуда око нас. У новој збирци колумни Ведрана Рудан пише о мушкарцима, женама, а пре свега о својим најдражим крвопијама – о деци. У свом препознатљивом стилу и на духовит начин, ауторка нас суочава са многобројним проблемима које носи живот у „кругу породице“. Да ли су ситна дечица само будући крупни гадови? Зашто смо задовољни кад од њих добијемо још мање од оно мало што смо очекивали? И где је граница између безусловне љубави и доживотне робије? Ово су само нека од питања која поставља Ведрана Рудан у својој новој књизи. У Животу без крпеља они којима данас пију крв пронаћи ће олакшање и утеху. Такође, многи ће се препознати и схватити да су понекад и сами били (и још увек јесу) неподношљиве крвопије. Без обзира на то да ли сте жртва или домаћин, ова књига ће вас од срца насмејати и помоћи вам да што боље разумете себе и све оне крпеље без којих се у животу не може. И које безгранично волите.

Извор: <https://www.knjizare-vulkan.rs/domaci-roman/44317-zivot-bez-krpelja>

CIP – Категоризација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

371.13

Студентска бајка: лист студената Високе школе струковних
студија за образовање васпитача у Кикинди / главни уредник Ангела
Месарош Живков – (Онлајн изд.) – Електронски часопис – Год 1, бр, 1
(2020) – . – Кикинда; Висока школа струковних студија за образовање
васпитача у Кикинди; Студентски парламент ВШССОВ у Кикинди, 2020–

Начин приступа (URL): <http://vaspitacka.edu.rs/studentski-casopis/>. – Два
пута годишње

ISSN 2738-1323

COBISS.SR.ID 31373577

